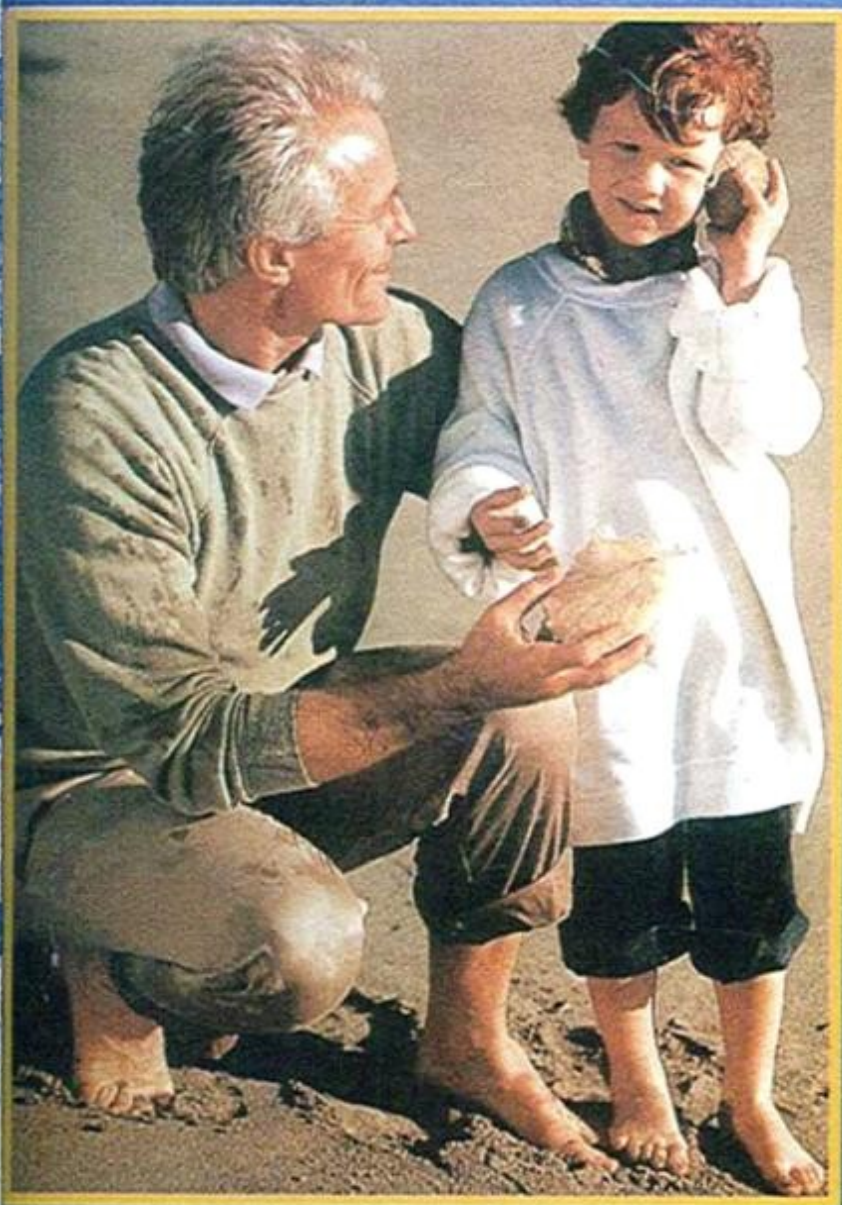

*Как
да разбирате
Божията воля
в живота си*

Морис Венген

Съдържание:

Божията воля в живота ни

Първа стъпка – Божията воля и моята воля

Втора стъпка – Божията воля и нашите чувства

Трета стъпка – Божията воля и Словото Му

Четвърта стъпка – Божията воля и Провидението Му

Пета стъпка – Божията воля и приятелите ни

Шеста стъпка – Божията воля и нашите молитви

Седма стъпка – Божията воля и нашето решение

Осма стъпка – Божията воля и отварящите се врати

Morris L. Venden

How to Know God's Will in Your Life

Морис Венден

Как да разбирате Божията воля в живота си

© Copyright by Pacific Press Publishing Association

Превод Емануил Георгиев Редактор Недялка Петрова

© Издателство Ел Уай, 2008

ISBN 978-954-788-064-1

Божията воля в живота ни

Иска ли ни се да узнаем бъдещето? Бихме ли желали да вземаме правилни решения в ситуациите, в които попадаме? Вярваме ли, че Бог има план за живота ни и знаем ли как да открием какъв е този план?

Хората постоянно търсят и се стремят да разберат какво предстои, лутат се, искат някой да ги напътства. Навсякъде се публикуват астрологични прогнози. Пълно е с врачки и гадатели. Всички се опитват да разберат какво ще се случи и как да се подготвят за предстоящото. Този стремеж и любопитството да се открие нещо за бъдещето са нераз-делна част от човешкото естество.

За християните един от най-често задаваните въпроси е как да разберат Божията воля з живота си. Понякога се ядосваме от очевидната липса на Божествено ръководство за днешния ден и за епохата, в която живеем. Обръщаме поглед към библейските времена, когато е имало пророци и когато ангели са слизали и са разговаряли с хора посред бял ден. И ни се иска да имаме същата възможност да узнаваме Божията воля.

От една страна, незрелите християни често прибегват до трикове или до човешки методи, като например: хвърляне на монета, теглене на клечка или поставянето на някакъв предначертан сложен план, който Бог да следва, за да разберат каква е волята Му. Ръководството от подобни методи обаче може да идва от обикновената случайност или дори от самия дявол. Даже атеистът може да използва монети и клечки в опита си да стигне до някакво решение.

От друга страна, християнинът интелектуалец стига до заключението, че Бог ни е дал цялото възможно ръко-водство, което е възнамерявал да ни предостави, когато ни е създал с ум, способен да мисли и разсъждава. Садукеите в дните на Христос са били жертва на тази философия. Те смятали, че след като е извикал човека в съществуване. Бог го е оставил да разчита на себе си. Вярвали, че единственият метод, по който човечеството може да опознае Божията воля, е чрез простичкия процес на размишление и взимане на разумно решение. Но ако логиката и разумът са единственият начин за предаване на Божията воля, атеистът и езичникът биха били толкова сигурни, че правят правилния избор, колкото и християнинът. Тогава ръководството би било въпрос на коефициент на интелигентност, а не на духовно просветление.

Може би всички сме използвали подобен подход в ня-какъв етап от живота си, като сме смятали, че каквото и да решим, то ще отговаря на Божието решение, или пък сме опитвали някой от триковете поради липса на по-добър метод.

Едно лято в колежа трябваше да взема решение за лят-ната си работа. Смятах да продавам книги. След като из-пратих няколко писма, получих три покани - от Вашингтон, от Тексас и Уайоминг.

Струваше ми се, че един от тези три възможни избора е по-добър и затова потърсих Божието ръководство, за да стигна до правилното решение. След като размислих как да го постигна, реших да използвам един доста сложен метод. Взех няколко листа хартия, разкъсах всеки от тях на равни парчета и след това ги подредих в четири еднак-ви по големина купчинки. На всяко листче от една купчи-на написах „Вашингтон“, втората купчина бе за Тексас, третата - за Уайоминг. Четвъртата купчина бе с бели листчета, за да бъде справедлив към Бога и да Му дам възможността „Нито едно от горните“. Няма как да не признаете, че това бе внимателно планирана операция!

После поставих всички листчета в една шапка и я разклатих енергично, за да се размесят. След това коленичих и се помолих Бог да ме ръководи в решението, което въз-намерявах да взема, и ако трябва да отида на едно от тези три места или някъде другаде, да ми помогне да разбере волята Му, като направи така, че да изтегля един и същи отговор три пъти последователно.

Изтеглих листче, на което пишеше „Уайоминг“. Върнах го обратно, разклатих шапката още веднъж и извадих второ листче. „Уайоминг.“ Започнах да се вълнувам! Върнах го, разклатих шапката отново и взех трето листче. „Уайоминг!“ Три пъти поред!

Бях във възторг! Искаше ми се да изляза и още същата вечер да си купя ботуши и каубойска шапка! Тъй като бе прекалено късно за пазаруване, направих нещо друго. Прекосих района на студентските общежития и отидох в дома на любимия си библейски учител, за да му разкажа добрата новина.

За мое удивление той се навъси и започна да ми чете конско. Направо ме поля със студен душ. Заяви, че съм избрал много незрял начин да открия Божията воля. Когато свърши да говори, вече не изпитвах никакъв възторг. Върнах се в общежитието в минорно настроение и си легнах доста обезсърчен.

Все пак трябваше да взема решение. На следващия ден се сетих за Геден. Ето ни библейски пример - добрия стар Геден! Той помолил Бога за знак, и то не веднъж, а два пъти. Бог се вслушал в молбата му и направил така, че рунето първо да се намокри, а след това да изсъхне. Колкото повече си мислех за Геден, толкова по-уверен ставах, че библейският ми учител не е голям капацитет все пак!

Вечерта напомних на Бога за Геден и отново извадих шапката. Разклатих я и още веднъж изтеглих три листчета. „Уайоминг“, „Уайоминг“, „Уайоминг“ - три пъти поред за втори път.

Отново се въодушевих! Прекосих района на общежитията, но този път отидох при друг библейски учител! Предишният очевидно не бе оценил чудото, затова реших да намеря друг. Избрах библейски учител и му казах какво се е случило в два поредни дни.

Той очевидно не бе по-възторжен от първия. Също ме укори за незрелите ми методи и заяви, че няма никаква гаранция дали Бог ще иска да ми съобщи нещо чрез избраната от мен система.

Изхвърлих листчетата и същото лято се озовах в Небраска! Често съм се чудил какво би се случило, ако бях отишъл в Уайоминг.

Всъщност не съм склонен да отхвърля изцяло този метод. Бог често приема хората такива, каквито са, и милостиво отговаря на тяхното търсене, дори когато не знаят много за Него. Може би най-добрият урок, който получих от Господа, бе по-доброто разбиране за това, как да търся Неговото ръководство според разкритото в Словото Му.

Ако някога сте чели биографията на Джордж Мюлър, сигурно знаете, че е имал впечатляващ брой случаи, когато е разбирал Господното ръководство. Първите двадесет години от живота си Мюлър бил доста разпуснат. След обръщането си към Бога обаче започнал дейност, която продължила повече от петдесет години. Основавал домове за сираци и безпризорни деца в Бристол. Никога не назначил човек за връзки с обществеността. Никога не разказвал за нуждите си. Когато се нуждаел от пари, храна или дрехи за сираците, не казал на никого, а просто отивал във „вътрешната си стаичка“ и се молел. За целия си живот Мюлър получил милиони в резултат на отговори на своите молитви.

Веднъж пътувал с кораб в Атлантическия океан на път за Бристол. Паднала мъгла и капитанът, който по-късно разказва историята, стоял на поста си три денонощия и лично управлявал кораба с минималната възможна скорост. Мюлър се приближил до него и му казал: „Капитане, в събота трябва да съм в Бристол“.

„Няма начин да пристигнем до събота - отговорил капитанът. - Не виждате ли мъглата?“

Тогава Мюлър заявил: „Очите ми виждат не мъглата, а живия Бог. Да слезем долу и да се помолим Господ да я разпръсне.“

Капитанът го последвал и двамата коленичили. Мюлър изрекъл съвсем простичка молитва каквато и дете от неделното училище би могло да произнесе: „Скъпи Иисусе, Ти знаеш за ангажимента, който си определил за мен в Бристол в събота. Затова те моля да премахнеш мъглата. Амин.“

Капитанът се канел да измърмори някаква молитва, но Мюлър го спрял. „Първо, вие не вярвате, че Бог може да го направи. Второ, аз вярвам, че Той вече го е направил. Ако се качите на мостика, ще откриете, че няма мъгла.“

Капитанът излязъл и открил, че мъглата наистина се е разсеяла, точно както Мюлър бил казал. В събота били в Бристол.

Как да сме сигурни, че знаем каква е Божията воля? Как би могъл Мюлър да живее с такава увереност? Когато човек, който е в такава хармония с Божията воля, започне да обяснява как да я разбираме, ние го слушаме. Почти в края на благочестивия си живот Мюлър посочил седем стъпки за разбиране на Божията воля. Намерих ги като вдъхно-вяващ материал по темата и прибавих още една. Бих желал да ви поканя заедно да ги изследваме и да се възползваме от тях в живота си. Ще изброим осем точки и след това ще ги проучим по-подробно в следващите осем глави.

1. Да не се следва собствената воля по даден въпрос. Собствената воля трябва да е неутрална. Това не означава, че нямаме предпочитания, а че желаем да постъпим така, както

Бог ни посочи. Възможно е само ако човек се посвети на ежедневно общуване с Бога, тъй като не е възможно сами да се подчиним. Бог трябва да го направи за нас. Примерът на Исус е записан в Матей 26:39 и Йоан 4:39.

2. Да не се действа под напора на чувствата. Всъщност ние не използваме само един метод. Важна е комбинацията от осемте. Често се изкушаваме да вземаме решение въз основа на чувствата, затова се вслушайте в предупреждението: Не го правете! Макар че Светият Дух често ръководи чрез впечатленията на сърцето (виж Исая 30:21), никога не бива да вземаме решение единствено въз основа на чувствата.

3. Изучаване, на Божието Слово, за да разберем има ли нещо казано, което да ни насочи в настоящата ситуация. Бог винаги ни ръководи чрез Словото Си, а не в разрез с него. Вижте Псалм 119:105. Възможно е да няма специфична информация по нашия въпрос, макар често да са дадени принципи, които могат да се приложат. Винаги можем да прибегнем до Словото за общуване с Бога.

4. Разглеждане на обстоятелства, създадени от Провидението. „И помни целия път, по който Господ, твоят Бог, те е водил" (Второзаконие 8:2). Да погледнем как Бог е ръководил в миналото и да разберем как сегашното решение може да стане част от пътя, по който вървим.

5. Съветване с благочестиви приятели. Това е стъпка, която прибавих към списъка на Мюлър. Намира се в Притчи 11:14 и Псалм 1:1. Не се съветвайте с не особено духовни приятели! И още веднъж, не вземайте решение, основаващо се на казаното от приятелите. Приемете съвета като нещо, което може да помогне при вземането на решение.

6. Молитва към Бога за разкриване на волята Му относно решението, което предстои да се вземе. Яков 1:5.

7. Взелшне на решение въз основа на предишните шест стъпки. Да не се чака за знамение или гръмотевица от небето. Да претеглим с молитвен дух всички доказателства и да решим. След това да кажем на Бога за решението си.

8. Действане според взетото решение и покана към Бог да ни спре, ако сме пропуснали дадените от Него сигнали. Трябва да имаме усет кога „вратата се затваря". Бог знае как да отваря и да затваря врати. Понякога се случва някоя „врата" да се затръшне пред лицето ни. Преживявал съм го при различни обстоятелства! Обикновено се е случвало, когато съм пропускал точка първа. Дори апостол Павел понякога е виждал как врати се затварят пред него. Описано е в Деяния 16:6-9.

Това са стъпките. И тези от нас, които са ги изпробвали през годините, за да вземат решение или да търсят Божията воля по даден въпрос, знаят, че са изключително полезни.

Бог има воля. Желаете да ни направлява, когато вземаме важни за живота си решения. Той притежава план за нас и най-голямото щастие може да бъде намерено, когато следваме този план. Ако е волята му да отида в Ниневия, няма да е доволен, когато се отправя към Тарс. Бог знае кое ще е най-добро за нас и кое ще донесе най-големи благословения на околните. Той иска волята Му да стане позната на всички желаещи да се вслушат в нея.

В Пс. 32:8 е дадено следното обещание: „Аз ще те вразумя и ще те науча на пътя, по който

трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху теб ще бъде окото Ми". В Йоан 10:3-5 е записано: „Пазачът Му отваря; и овцете слушат гласа Му; и вика Своите овце по име и ги извежда. Когато е извел всички Свои, Той върви пред тях; и овцете Го следват, защото познават гласа Му. А след чужд човек няма да вървят, но ще побягнат от него, защото не познават гласа на чуждия".

Давид се моли: „... и ме води по вечния път" (Пс. 139:24). В Притчи 3:5,6 е записано: „Уповавай се на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти". Апостол Павел казва в Римл. 12:2: „И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит какво е Божията воля - това, което е добро, благоугодно на Него и съвършено". От Йеремиа 10:23 разбираме, че: „... пътят на човека не зависи от него; не е дадено на човека, който ходи, да оправя стъпките си".

Можем да изброим много други библейски текстове, за да докажем това твърдение. Бог иска да ни води, да ни направлява, да действа пред нас. Не желае да разчитаме на собствения си слаб разум, нито да се спъваме в тъмнина и да не знаем дали постъпваме правилно, или не. Той има воля и желае да ни я разкрива.

Трябва обаче да подчертаем и да наблегнем на едно важно условие за разбирането на Божията воля, преди да продължим по-нататък. Този, които истински се стреми да я разбере, би се стремил всеки ден да опознава Бога. Неговото ръководство не е нещо като спасителен изход при пожар, когато То призоваваме само ако се изправим пред някакво много важно решение. То се състои в опознаване на Бога ден след ден чрез молитва и изучаване на Словото Му, за да стигнем до състояние, при което ще започнем да разбираме Неговата воля и по отношение на дребните неща в ежедневието.

Представете си, че ви дам списък с неща, които трябва да направите, за да се научите да плувате. Представете си също, че изчетете списъка, като задържате дъха, движите ръцете си и ритате с крака. И накрая идвате при мене и казвате: „Не става! Все още не мога да плувам". Започваме да обсъждаме затруднението и тогава откривате, че всъщност трябва да сте във вода! Не мислите ли, че това би показало сериозен пробив в комуникацията помежду ни?

Би било трагично да правим подобна грешка в областта на опознаване на Божията воля в живота ни. Нямам думи, с които да подчертая важността и значението на този пример, колкото и да е елементарен. За да опознаем Божията воля в живота си, трябва първо да опознаем Бога. Не е достатъчно да се обръщаме към Него само когато имаме някакъв проблем или криза.

Прочетете отново стиховете от Йоан 10 гл. Овцете са тези, които познават гласа Му и могат да следват води-телството на Пастира. Те са Го опознали толкова добре, че могат да разтичават гласа Му сред другите гласове. Когато им говори, те Го следват.

Познаваме ли Го? Знаем ли какво означава да отделяме време всеки ден, за да задълбочим познанството и връзката си с Него? Знаем ли какво означава да разговаряме с Него просто заради самия разговор, дори когато не се нуждаем от нищо освен от самия Него. Знаем ли какво означава да Го слушаме да ни говори чрез Словото Си? Имаме ли преживяването на учениците, които са вървели по пътя за Емаус, и усещали ли сме сърцата ни да горят, докато

Той ни говори, когато вървим заедно? Общуваме ли с Него ден след ден?

Ако можем да отговорим с „да“ на тези въпроси, значи сме в състояние да търсим ръководството Му за подробности от живота си. Ако не Го познаваме, тогава първата ни работа трябва да е лично да запознаем с Него. Само когато Го познаваме отблизо, можем правилно да разбираме ръководството Му и ще желаем да го приемаме.

Да не се опитваме да „плуваме“ по начина, описан в това старо детско стихче:

Може ли ди поплувам, мамо?

Да, но стой до мойто рамо!

Дрехите си съблечи,

но не смей ди стъпваш във водата ти!

Да влезем във водата! Да се запознаем с най-добрия Приятел, Когото някога сме имали. Нека да общуваме с Него, за да Го опознаваме. И когато се изправим пред трудно решение, сърцето ни ще знае каква е Неговата воля за живота ни.

Първа стъпка

Божията воля и моята воля

Вероятно сме чували за него заради магарето му. Макар че бил Божи пророк за известно време, накрая Валаам се оказал лъжепророк. Не успял да разбере Божията воля по правилен начин, тъй като не желал да се откаже от собствените си планове. И в края животът му приключил трагично.

Спомнете си историята. Израелтяните стигнали до границите на Обетованата земя. Моавският цар Валак бил доста обезпокоен. Израелтяните, чийто лагер бил разположен от другата страна на реката Йордан в моавските равнини, представлявали голяма сила и Валак не бил сигурен, че армията му ще може да се справи с тях. Затова решил да използва по-особена стратегия.

Изпратил вестители до Валаам, които да му кажат: „Ето, народ излезе от Египет; ето, покриват лицето на земята и са разположени срещу мен. И така, ела сега моля ти се, прокълни ми този народ, защото са по-силни от мен, дано бих могъл да ги преодоля, за да ги поразим и да мога да ги изпъдя от земята; понеже зная, че онзи, когото ти благославяш, е благословен, а когото проклинаш, е прокълнат“ (Числа 22:5, 6).

На пръв поглед изглежда, че Валаам би разбрал от пръв поглед, че това не е Божи план! Той обаче бил толкова впечатлен от предложената от царя награда за услугата, щото заявил пред вестителите: „Пренощувайте тук и ще ви дам отговор според каквото ми каже Господ“ (ст. 8). И така пратениците останали да пренощуват.

Валаам помолил за ръководство и Божието напътствие дошло ясно и недвусмислено: „Да не отидеш с тях, нито да прокълнеш народа, защото е благословен" (ст. 12).

Валаам неохотно отпратил вестителите и те се върнали при Валак с отговора му. Царят обаче не се обезсърчавал лесно. Изпратил втора група вестители, които обещавали още по-голяма награда, тъй като сметнали, че пророкът се дърпа само за да получи по-голяма цена. Обещали му почести и високи длъжности, стига да се съгласи да сътрудничи на плана.

Валаам отговорил съвсем точно: „Ако би ми дал Валак и къщата си, пълна със сребро и злато, аз не мога да престъпя думата на Господа, моя Бог, да направя по-малко или повече" (ст. 18). Сърцето му обаче не изпитвало същото. Вече бил решил нещо - страшно много му се искало да тръгне заедно с пратениците, да изрече проклятието над Израел и да получи наградата. Вероятно смятал, че все пак думите не означават нищо и Божият народ не може да пострада от неговите заклинания, а в същото време ще помогне на самия себе си. Сигурно е, че е имал доводи, над които да размишлява, тъй като отново отишъл пред Господа, за да попита каква е волята Му по този въпрос.

Бог бил изключително търпелив с грешащия пророк и му проговорил още веднъж: „Ако дойдат хората да те повикат, стани, иди с тях" (ст. 20).

Доколкото е известно, Валаам не поискал знамение, но Господ му го дал. „Ако дойдат и те повикат, отиди с тях. Ако не те повикат, стой си у дома." Пратениците не били дошли да повикат Валаам. Нетърпеливи от забавянето и очакващи същия отговор, те смятали, че няма да спечелят нищо, ако чакат наоколо. Рано сутринта потеглили и когато Валаам ги потърсил, те вече били на път за двореца.

Волята на Валаам била под пълен контрол. Като пренебрегнал ясната Божия заповед, той оседлал магарето си и тръгнал след пратениците. Преди да ги настигне, ангел Господен го спрял - невидим за него в началото, ангелът бил видим за магарето. Валаам бил взел решение. Знаел какво иска. И дори говорещото магаре и ангелът с изваден меч не били достатъчни, за да го накарат да промени решението си. Не спрял, защото не искал да спре, въпреки че на пътя му били поставени пречки. Казал на ангела: „И сега, ако това не ти е угодно, аз ще се върна". Не са ли дадени съвсем ясни знаци на Валаам, показващи, че Бог е недоволен от поведението му? Той обаче бил решен да върви напред, стига да намери начин за това.

В безкрайно голямото Си уважение към човешкия избор Бог позволил на Валаам да тръгне по своя път, но му казал, че ще може да изговаря само дадените му от Него думи.

Лесно е да станем като Валаам, нали? Не е трудно да разбираме Божията воля, когато тя е в хармония с личните ни желания. Но когато видим, че ще ни отведе по някакъв път, различен от този, който сме си избрали, колко трудно става тогава да се вслушаме в гласа на Бога! Може да се молим дълго и искрено, да искаме да ни покаже какво да правим. Но Той познава сърцата ни. Знае дали сме искрени, когато търсим волята Му, или просто се стремим да получим печата на Неговото одобрение върху своя собствен избор. Понякога Бог може да се отнася с нас като с Валаам и да ни позволява да вървим напред по избрания от нас път, докато сами осъзнаем, че не сме се отказали от волята си по даден въпрос. Само когато вече нямаме собствена воля обаче, можем да започнем да търсим Божията.

Валаам и Валак опитали три пъти да прокълнат Израел, но Валаам изричал само благословения. Накрая Валак загубил търпение и заявил: „Аз те повиках да прокълнеш неприятелите ми; а. ето, три пъти все ги благославяш" (Числа 24:10). Валаам си тръгнал към дома, произнасяйки благословения над Израел, но с гняв в сърцето и с чувството, че е измамен и че са му отнети богатствата и почестите, които биха могли да са негови, ако бе произнесъл проклетие.

След като се прибрал, намислил нов план за проклинането на Израел. Без дори да се допита до Господа, тъй като знаел, че вече се бунтува против Него, Валаам отишъл в двореца, за да представи една своя „мъдра" идея. За разлика от Валак той знаел Източника на сила за Израел. Знаел също, че когато Божият народ се отдели от този Източник, неизбежно ще последва проклетие.

Валак с интерес изслушал плана и незабавно го привел в действие. Дали на Валаам почестите и богатствата, за които ламтял, но той не им се наслаждавал дълго, тъй като бил убит в последвалата битка.

Валаам е класически пример за истината от първата стъпка, която предприемаме, когато се стремим да разберем Божията воля в живота си. Не бива да имаме собствена воля по даден въпрос. Ако собствената ни воля има власт над нас и ни управлява, няма никаква полза да разбираме каква е Божията воля, тъй като няма да пожелаем да я приемем. Ако собствената ни воля ни владее, дори да чуем Божия глас през ноцта или чрез магаре, или чрез ангел, застанал на пътя на личните ни преценки, доказателства и съвест, няма да е достатъчно да ни върне от поетия път. Личната воля трябва да бъде поставена под Божия контрол, преди да можем да приемем и да оценим откриването на Божията воля за нас.

Какво означава да нямаме собствена воля? Да си представим, че се опитваме да решим за кого да се оженим или в кой град да се преместим, или каква работа да приемем. Да нямаме собствена воля означава ли, че нямаме никакви предпочитания? Това прави ли ни безгръбначни, без мисъл или без желание за това, което търсим?

Да нямаме собствена воля не означава, че нямаме предпочитания.

В Гетсиманската градина Исус също имал предпочитание, но се помолил с думите: „... обаче, не Моята воля, а Твоята да бъде" (Лука 22:42). Той би предпочел да избегне агонията в градината, а също и унижението по време на публичния процес, бичуването и ужаса на кръста. Би предпочел да не се отделя от Своя Отец. Имал предпочитания! Но по-силно от всяко предпочитание било желанието Му да даде спасение на този свят, да сътрудничи на Бог-Отец в делото на изкуплението. Затова въпреки личните Си предпочитания, Той заяви: „Слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил" (Йоан 6:38).

И така, едно е да имаме предпочитания, друго - да бъдем напълно предани на Божията воля веднага след като тя ни бъде разкрита. Да нямам собствена воля означава, че най-важното за мен е да бъде Неговата воля; и веднага след като тя ми бъде разкрита, да я приема и да я осъществявам, като в същото време се отказвам от личните си предпочитания.

Когато някой пропусне Господното ръководство за живота си, това обикновено е в резултат на пропускане на първата стъпка - да нямаме собствена воля по даден въпрос. Невъзможно е

да стигнем до състояние, когато нямаме собствена воля, и в същото време не поддържаме здрава лична връзка с Христос. Само Неговата сила може да контролира живота ни и да ни доведе до истинско предаване на волята Му. В противен случай всеки път ще се присъединяваме към Валаам и ще казваме на Бога: „Вече съм взел решение, не ме обърквай с разни магарета“.

Има много библейски примери за хора, които очевидно са търсили напътствие от Господа, но не са предали собствената си воля в този процес. Израелтяните направили същата грешка в първите си стъпки към Обетованата земя - по-малко от две години след като напуснали Египет. Изпратили съгледвачи, които да проверят как изглежда новата земя, и когато те се върнали с обезкуражаващ доклад, хората се отказали поради страх и съмнение. Отказали възможността да приемат Божиата воля за себе си и веднага да тръгнат напред, за да завладеят земята. Халев и Исус Навин напразно ги умолявали. Мойсей и Аарон не могли да ги разубедят да променят решението си. Израелтяните се молили да умрат в пустинята и получили отговор на тази молитва, съответстващ на желанието им.

Саул нямал желание да изчака Самуил, който единствен имал правото да принесе жертва като свещеник. И затова решил да действа сам. Не пожелал да приеме Божиите наставления и по отношение на пленниците и военната плячка и постъпил, както му харесва. Накрая дори нямал желание да се съобрази с изричната Божия воля, която така често влизала в конфликт с неговата, и ... отишъл при врачката от Ендор за важен съвет.

Самсон не искал да приеме Божиите напътствия при избора на съпруга. Езавел не пожелала да приеме Господното ръководство, дадено чрез Илия, и вместо това решила да убие пророка. Давид се съобразил единствено със собствената си воля, вместо да вземе предвид Божиата воля за връзката си с Витсавее. Списъкът би могъл да продължава още и още...

Може би най-голямото затруднение при разбирането на Господнята воля за живота ни е фактът, че нашата собствена воля постоянно отива на преден план. Ето защо няма надежда да стигнем до състояние, при което да нямаме собствена воля, освен ако постоянно отиваме при Христос, за да Му се предаваме всеки ден чрез непрестанна лична връзка с Него. Ако Му се предаваме ден след ден и също така ден след ден приемаме контрола Му над живота си, тогава в моментите за вземане на решение няма да имаме собствена воля, а ще приемаме Неговата.

В земния Си живот Христос нямаше планове за Себе Си. Ден след ден Той приемаше плановете на Своя Отец и точно по този начин животът Му винаги бе в хармония с Божиата воля. Същото ръководство, което Той е получавал, е достъпно и за нас.

Това означава ли, че въобще не трябва да правим планове, а само да си седим в люлеещия се стол и да очакваме Бог да ни „полюлее“? Или може би означава, че не трябва да правим планове без Бога - никакви лични планове за себе си, които да Го игнорират? Може да правим планове според информацията, с която разполагаме, но трябва винаги да сме готови да се откажем от тях или да ги проведем в зависимост от напътствията на Божието провидение.

Апостол Павел е дал пример по този въпрос. По време на мисионерските си пътувания той правел планове, но понякога те били осуетявани. В Деяния 16:6-9 е описан такъв случай. Апостолите планирали да отидат някъде, но Светият Дух ги насочил към друго място и те

приели Божията воля, тъй като били под Негов контрол. Допускали собствените им планове да бъдат променяни всеки път когато не съответствали на Божиите.

Същото се е случвало и в живота на Исус. Той и учениците Му били близо до едно самарянско село. Исус бил толкова изморен, че дори не можел да извърви останалата част от пътя до града заедно с учениците Си. Затова седнал до един кладенец с намерението да си почине, докато те донесат малко храна. Плановете Му за почивка обаче били осуетени. Жена дошла да начерпи вода от кладенеца и се оказало, че тя се нуждае от помощта Му. Отец бил промислил една Божествена среща и Исус приел предизвикателството. Когато удивените ученици Му задали въпрос, Той отговорил: „Моята храна е да върша волята на Онзи, Който Ме е изпратил, и да върша Неговата работа" (Йоан 4:34). Какво означава това? Означава, че когато за човека, който върви по стъпките на Исус, дойде момент на избор (дори за избор между храненето и служенето), той ще знае как да постъпи. И не само ще знае, че е направил правилния избор, но ще смята за привилегия и чест да избере да служи на Бога.

Може да сме изморени, гладни или жадни, но ако Господ уреди Божествена среща и ние приемем ръководството Му, ще открием в себе си такава сила, каквата не сме предполагали, че имаме. Случвало ли ви се е подобно нещо?

Господ може да те изпрати да служиш на място, което никога не би избрал за себе си. Но когато следваш напътствията Му, откриваш, че най-голямото благословение идва, когато вървиш натам, накъдето те води Той.

Искаме ли да не притежаваме собствена воля? Възможно е само по един-единствен начин. Когато продължаваме да общуваме с Бога и Го търсим ден след ден като най-важното нещо в живота си. Тогава Той -Всезнаещият - ще ни помогне да разберем, че Неговата воля е безпогрешният вариант. Всеки път, когато виждаме напътствията Му, но се отдръпваме от Него, за да тръгнем по свой собствен път, ние сме в опасност.

Познавам младеж, който не желаше да стане църковен служител. Всеки път когато бе близо до Бога, той усещаше Неговата десница върху рамото си и се убеждаваше, че Господ желае той да стане проповедник. Ясно бе обаче, че не желае да приеме поканата. Затова намери разрешение. Остана на „една ръка разстояние" от Бога. Съзнателно предпочете да не бъде прекалено близо до Него. Тогава вече не усещаше Божията десница върху рамото си!

Няколко години семейството ми живя в Северна Калифорния в район, който приличаше повече на курорт. Високо в планината сред тишина, спокойствие и красота. Тогава получихме покана да отидем в Небраска.

Въобще нямахме желание да отидем в Небраска. Не искахме да имаме нищо общо с Небраска. Дори се шегувахме, че ще си залепим на колата лепенка, на която да пише „На ски в Небраска" (намек за това, че щатът е една огромна равнина). Закачахме се с това, че Небраска е световната столица на развлеченията. Настъпи обаче моментът в нашите отношения с Христос, когато бе необходимо да се вслушаме във волята Му или просто да я пренебрегнем. Започнахме да се молим във връзка с призива да отидем в Небраска.

Въпреки времето, което отнехме на Бог, за да стигнем до убеждението, че не трябва да имаме собствена воля по този въпрос, веднага след като пожелахме да се откажем отличните си предпочитания, волята Му ни се разкри съвсем ясно за изключително кратък срок.

Когато се преместихме в Небраска, разказите за нашето предишно отношение вече бяха стигнали там преди нас!

Църковният офис бе украсен с плакати „На ски в Небраска" и с още някои други наши „вътрешни" шеги! Бяхме смутени. Останахме обаче благодарни, че хората там имат чувство за хумор!

В края на краищата ние не само желяхме да бъдем в Небраска, но всъщност се вълнувахме от тази възможност и с нетърпение очаквахме да видим какъв е Божият план за нас на това място, тъй като Господ ни бе показал съвсем ясно, че ни води именно там.

Има ли Бог предвид някакво специално място за теб, където да работиш за Него? Да, както е сигурно, че има специално място, което ти е приготвил в небето. Каквито и да са личните ни предпочитания, ако приемем Неговия избор за нас в живота си, в дома си, в служенето за Него, ще открием че това е най-голямото щастие. Първата стъпка за откриване на волята Му за живота ни е да Му позволим да ни заведе дотам, където няма да имаме собствена воля по дадения въпрос.

Втора стъпка

Божията воля и нашите чувства

Представи си, че получиш чек по пощата на стойност десет хиляди долара от някой мултимиллионер. Няма ли да си доста развълнуван? Може би ще изпитваш и известен скептицизъм. Но правиш проверка и установяваш със сигурност, че чекът е за теб. Радваш се и го показваш на всичките си приятели и съседи. Планираш как да похарчиш парите или как да ги инвестираш, или да ги запазиш за някакво предстоящо събитие. И накрая идва денят, когато си готов да отидеш до банката, за да го осребриш.

Този ден обаче не се чувстваш много добре. Радостта си е отишла. Настинал си и гърлото ти е възпалено. Може би се чувстваш малко виновен, тъй като осъзнаваш, че не си направил нищо, за да заслужиш този подарък от десет хиляди долара. Вероятно все още си мислиш, че е прекалено хубаво, за да е истина. Отиваш до банката и след като стоиш на опашка няколко минути, идва и твоят ред на гишето. Вече се чувстваш ужасно. Но все още имаш десет хиляди долара.

Касиерът и банката не се интересуват от чувствата ти. За тях няма никакво значение дали си щастлив или потиснат. Дали парите са твои зависи единствено от подписа на човека, който ти ги е подарил. Чувствата ти нямат значение.

Втората стъпка в научаването на Божията воля за живота ни и за Божието ръководство е в по-голямата си част предупреждение, отколкото процес. Става въпрос за това, че не би трябвало да серъководил от чувствата.

Добро предупреждение, тъй като понякога се изкушаваме да постъпваме точно така. Може би, когато започнем да търсим Божията воля по даден въпрос, имаме „първо впечатление" за вероятния отговор. След време, ако отговорът се забави, лесно се дразним и обезсърчаваме.

Не можем обаче да се доверим на първия импулс или на емоционалните лъкатушения, които се появяват в процеса на вземане на определено решение. Чувствата никога не са сигурен водач.

Евангелизаторите в университетите имат малка диаграма, която използват, за да онагледят това твърдение. Показват локомотив, вагон за въглища и служебен вагон за персонала. Локомотивът е обозначен с думата „факт“. Вагонът за въглища е вярата. Служебният вагон изобразява чувствата. Ако се опитате да задвижите влака чрез служебния вагон, със сигурност ще имате неприятности. Локомотивът е това, което го тегли напред. В края на краищата той може да пътува и без служебен вагон.

Чувствата заемат голяма територия. Страхуваме ли се да направим нещо определено? Противоречи ли то на личните ни предпочитания? Струва ли ни се, че е нещо вълнуващо? Смятаме ли, че ще е забавно? Мислим ли си, че нямаме необходимите способности да изпълним задачата? Точно това ли сме искали? Списъкът с въпроси може да продължи до безкрайност. Както добрите, така и лошите чувства ни връхлитат в безброй разновидности.

Една от причините, поради които втората стъпка е толкова важна, се състои в това, че когато се опитваме да разберем Божията воля за живота си, трябва да вземем предвид всичките осем стъпки, а не само една или две. Осемте стъпки са нещо като система от чекове и равносметки. Възможно е да пропуснем сигналите в дадена стъпка, но другите да ни покажат къде грешим. В края на краищата, решението се взема въз основа на доказателствата, а не поради някоя отделна стъпка. Предупреждението е включено тук, във втората стъпка, тъй като е най-лесно да я приемем за нещо особено важно само по себе си. Става въпрос за предупреждение с особена важност, защото както положителните, така и отрицателните чувства могат да бъдат мощен стимул. И ако въпреки това се опитваме да водим духовен живот въз основа на чувствата си, ще се сблъскаме с толкова много трудности, колкото, ако се опитаме да подкараме влака със служебния вагон. Няма да стигнем доникъде.

Не бива обаче да отхвърляме чувствата изцяло. Един от методите, чрез които Господ ни предава волята Си, е чрез впечатленията, създавани в сърцата от Светия Дух. Впечатленията и чувствата май изглеждат доста сходни. Откъде да разберем разликата между обикновените чувства, моментния импулс и убеждението на Светия Дух в ума?

Преди всичко трябва да признаем, че има чувства, които са греховни, и такива, които не са. Греховните включват страх, сладострастие, съмнение, гняв, пожелание. Негреховните чувства включват неща като надежда, щастие, умора, глад, тъга.

Дяволът обича да работи чрез чувствата ни, за да ни държи настрана от Бога. Ако сме радостни и оптимистично настроени, той ще се опита да ни заведе до крайности, за да станем фанатични, дръзки и тичащи пред Бога. Ако сме обезсърчени и тъжни, ще се опита да събуди в нас страха и недоверието, в резултат на което да се поддадем на изкушенията му.

Можем да видим как това се е случило на пророк Илия. На планината Кармил той изживял доста положителни чувства. Бил настъпил краят на три и половина годишната суша, а с нея и краят на спора между Бог и Ваал. Сигурно за него е било страшно вълнуващо да види как огън пада от небето, запалва жертвата на олтара и изпарява водата около него. Вярата му била силна. Той вярвал, че Бог ще отговори, за да защити честта и името Си пред народа. Колко ли

силни чувства са бушували в него, когато стоял там и наблюдавал какво се случва!

След това Илия станал причина да бъдат наказани четиристотин пророци на Ваал, което със сигурност се е отразило на нервната му система! Сърцето му сигурно се разкъсвало между скръбта, ужаса и мъката, причинени от това наказание.

После отишъл на планинския връх и започнал да се моли за дъжд. Не започнало да вали незабавно, както се било случило с огъня от небето. Илия продължавал да се моли, докато накрая слугата му дошъл и съобщил, че на хоризонта се вижда малък облак. Това било достатъчно. Той станал и тичал пред колесницата на Ахав по целия път до града - първия маратон!

Когато същата нощ легнал да спи, увит в наметалото си, на тихо място извън градските стени, сигурно е бил съвсем изцеден емоционално. Бил изтощен и физически след този дълъг и изпълнен със събития ден. Тогава дяволът се възползвал от чувства, които не били греховни, за да го подтикне към греховни.

Илия бил събуден и предупреден, че Езавел се готви да отнеме живота му. В този момент умората, гладът и мъката се превърнали в страх. Той прекосил „разделителната линия“ и навлязъл в дяволска територия. Според Свещеното писание страхът е нещо лошо. Можем да прочетем за това в Откровение 21:8. Страхливите са сред тези, които ще бъдат хвърлени в огненото езеро заедно с големи престъпници. Въпреки силната си вяра, която го поддържала през целия ден, Илия се поддаде на паниката и тръгнал сам да се спасява. Избягал в пустинята и изоставил своите задължения в опит да не бъде застигнат от заканите на Езавел. Бил толкова отчаян, че започнал да се моли да умре, тъй като смятал, че е единственият останал в Израел, който продължава да е верен на Бога. Какъв контраст между уплашения и бягаш Илия и пророка от планината Кармил, който заявил гръмогласно пред множествата: „Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Йехова е Бог, следвайте Го! Но ако Ваал е бог, следвайте него!“ (3Царе 18:21).

И така, едно от указанията дали чувствата ни идват от Светия Дух, или от човешкото ни естество, е дали те са греховни. Нали ще е съвсем разумно да заключим, че Светият Дух никога няма да ни насочи към греховни чувства? Във 2Тимотей 1:7 е записано: „...Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.“

Друг аспект, над който трябва да размислим, когато се опитваме да определим дали чувствата ни са просто чувства, или нашепване на Светия Дух в сърцето, е разликата между изобличение и вина. Вината винаги идва от дявола, а изобличението - от Светия Дух. На пръв поглед двете си приличат, но вината винаги ни оставя безнадеждни и в отчаяние. Когато ни „удря по главите“ с нашето чувство за вина, дяволът винаги се стреми да ни накара да се откажем и да се предадем или да решим, че вече сме безнадеждни случай.

От друга страна, изобличението от Светия Дух идва с надежда и увереност за утрешния ден. Никога не ни оставя в отчаяние. Светият Дух никога не ни изобличава и не ни кара да осъзнаем голямата си нужда от Божията благодат, без да ни преведе на „отвѣдния бряг“ към разрешението, получено чрез Исусовата жертва, и към Неговата правда, която ни се вмения вместо нашата правда. Светият Дух изобличава, но не осъжда.

Друг фактор, който трябва да вземем предвид, когато се опитваме да правим разлика между

личните си чувства и впечатления (или изобличенията) на Светия Дух. е въп-росът кой е в центъра. Чувствата могат да ни накарат да поставим собствения си интерес на първо място и да концентрираме своето внимание върху себе си. Светият Дух ще ни подтиква да поставим на преден план Божията слава и чест и нуждите на хората около нас.

Йоан Кръстител не е имал никакво желание да попадне в тъмницата на Ирод. Бил свикнал с живота на открито и със свободата да ходи там, където пожелае. Дотогава водил активен живот. Едва ли му се е искало да бъде затворен в мрачната тъмнина, както и вие и аз не бихме се радвали, ако това ни се случи. Ако бе поставил личните си нужди на първо място, щеше набързо да се откаже от строгите си изобличения и би си възвърнал свободата. Той обаче оставял настрана личните си желания, тъй като лоялността към Бога изисквала да говори безстрашно истината и да остави Бог да отговаря за последиците от тази вярност. Поставил на първо място Божията слава и чест и въпреки самотата и изолацията на затворническият живот можел да каже: „Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам“ (Йоан 3:30).

Понякога може да осъзнаем разликата между чувствата си и впечатленията на Светия Дух, като приложим теста на разума и личната преценка. Възможно е да проследим причинно-следствената връзка и да разберем кога страдаме от прекомерен стрес. Бог желае да преценяваме добре и да упражняваме здрав разум при вземане на важни решения.

Разумът и личната преценка обаче може да не са достатъчни. Някои от „най-глупавите“ постъпки, споменати в Библията, са извършени от хора, които са били много близо до Бога или почти под Негов контрол. Какво да кажем за Геден, който атакувал хилядната армия на врага с ... глинени гърнета и факли, и при това само с 300 души? Какво да кажем за Йонатан и неговия оръженосец, които разгромили цяла армия? Какво да кажем за Давид, облечен в простите дрехи на овчарче, които тръгнал сам срещу гиганта Голиат, покрит от глава до пети с железни доспехи? А Исус Навин. който тръгнал да завладява град чрез обикаляне около него и надуване на тръби?

Ако сме под Божия контрол и сме настроени на „вълнатата“ на Неговото ръководство в живота ни, Той може понякога да ни води до неща, които очевидно противоречат на здравия разум. Макар че трябва да се съобразяваме с разума и с добрата преценка, те никога не могат да бъдат основно доказателство „за“ или „против“ Божието ръководство.

Може да сме способни да направим разлика между обикновените си чувства и впечатленията от Светия Дух, като приложим и теста време. Ако има време, преди да вземем решението ще е много ценно „да преспим“ с него в главата си, за да намерим време за молитва и размисъл и да се опитаме да определим кой е източникът на нашите импулси. Но дори тестът време може да не е достатъчен. Понякога е възможно и да нямаме време, за да го приложим! Спомняме си за Финехас от дните, когато Израел се готвел да прекоси реката и да навлезе в Обетованата земя. Замисълът на Валаам за предизвикване на проклятие над Израел се осъществявал с пълна сила и бунтът се раз-пространил до такава степен, че един от първенците на Израел влязъл в стана посред бял ден, придружен от моавска блудница, и пред всички я завел в шатрата си.

Финехас, синът на първосвещеника, не си отишъл в къщи да размисля по въпроса и да се увери, че не действа импулсивно. Влязъл в шатрата и ги приковал към земята с един замах на копието си!

В нощта на празненството у Симеон Мария Магдалена не чакала дълго време, за да провери на следващия ден дали импулсът ѝ да помаже Исус все още не я напуснал. Ако била се забавила, вече не би имала възможност да го направи. Когато Светият Духа подтикнал към действие, тя се подчинила незабавно. Не би могла да обясни защо е избрала точно този случай, за да почете Исус. Когато започнали да ваят обвинения, останала безмълвна. Исус обаче похвалил нейната постъпка, мотивирана от любов, и дал интересно обещание по този повод. Казал, че където и да се говори за евангелието до края на времето, историята за постъпката на Мария ще се споменава. И ето, ние сега отново говорим за нея.

Трябва да вземем предвид някои неща, когато се опитваме да разберем дали чувствата ни са просто чувства или са вдъхновени от Светия Дух. Можем да определим дали са греховни. Можем да разберем разликата между вина и убеждение от Светия Дух. Можем да преценим дали гледаме за себе си, или търсим Божията чест и слава. Можем да приложим теста на разума и преценката - обаче само в известна степен. Можем да използваме и теста време -стига, разбира се, да има време за такъв тест.

Най-голяма помощ при разбиране на разликата между обикновеното чувство и вътрешния глас на Духа е опознаването на Бога. Както отбелязвахме, според Йоан 10 гл. овцете познават гласа на Пастира и го различават сред гласовете на непознатите.

Аврам е познавал Бога. Общувал е с Него под звездите, когато другите хора са спели. Когато Господ го посетил и му казал да напусне страната и рода си и да тръгне към неизвестното, Аврам поел напред, защото разпознал Божия глас от предишните си срещи с Него. Не тръгнал само под напора на чувства. Бил ръководен от това, за което бил сигурен, че е напътствие от Бога.

В края на живота си, когато настанало времето за върховно изпитание, Аврам не можел да действа според чувствата си. Бащиното му сърце се противяло на заповедта да принесе Исаак в жертва. Всичките му надежди и мечти, всички предишни Божии обещания сякаш били против този план. Той обаче познавал Божия глас и като пренебрегнал чувствата си (колкото и силни да били те!), постъпил според Господното слово.

Както знаете, Аврам правилно разбрал Божия глас и когато бил напълно изпитан, било дадено славно избавление, което е урок, показващ във всички времена и на цялата Вселена каква е Божията любов, изпратила Сина Му да умре вместо нас.

Когато настане време да опознаем Божията воля в живота си, важно е да не решаваме въз основа на чувствата. Важно е да вземем предвид всички стъпки в опознаването на Божието ръководство. Най-голямата увереност - нещо повече от мисълта, че следваме водителството Му - е да Го познаваме лично. Тогава Той ще ни покаже съвсем ясно каква е волята Му за нас. Да го познаваме и да разпознаваме гласа Му е важно, ако искаме да сме сигурни, че не действаме само от чувства.

Трета стъпка

Божията воля и Словото Му

Третата стъпка в опита ни да разберем Божията воля в живота си е да се допитваме до Словото Му. В Пс. 119:105 е записано: „Твоео Слово е светилник за нозете ми и светлина на пътеката ми“. Ако Бог все пак ни води, ще ни води чрез Словото Си и никога няма да го прави в противоречие с него.

Божиео Слово е нещо повече от урок по история. То е повече от разказ за живота на хора, които отдавна са починали. Повече е от пророчество. Повече от доктрина. Повече от родословие. Повече от сборник с разкази. То е живото Слово на Бога, което живее и пребъдва вечно.

Можем да прибъгваме до него по две причини: първо, за информация; второ, за общуване. Дали Божиео Слово е ценен източник на информация? Разбира се. Предлага ни достоверен доклад за историята на човечеството. Разказва ни нещата такива, каквито са, като точно отбелязва както провалите, така и успехите на Божия народ. „Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“ (2Тимотей 3:16).

Информацията в Божиео Слово е достоверна и точна. Бог ни я е дал, като е знаел, че тя ще бъде необходима за народа Му, докато светът съществува. Когато обаче прибегнем до Библията за ръководство, може да няма определена глава или стих, свързани с решението, което се опитваме да вземем. Да си представим, че решаваме в кой град да се преместим, каква работа да започнем или дали да се оженим за една или друга личност. Никъде в писанието няма да намерим стих, в който да се казва: „Трябва да се омъжиш за Джим“ или „Необходимо е да станеш лекар“. Затова трябва да разберем втората цел на Божиео слово - общуването.

Можем дори да заявим, че основната цел на Божиео Слово е общуването. Има огромна разлика между това да знаем за Бога и да познаваме Бога. Апостол Павел смята познаването на Бога за най-важното нещо в живота си. Ето какво заявява във филипяни 3:7-10: „Но това, което беше за мен придобивка, сметнах го като загуба заради Христос. А освен това всичко смятам като загуба заради това превъзходно нещо - да познавам моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и смятам всичко за измет (...) за да позная Него“. Пророк Йеремия пише: „Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен“ (Йеремия 9:23, 24). Според Даниил „народът, който познава своя Бог, ще се укрепи и ще върши подвизи“ (Даниил 11:32).

Тъй като Божиео Слово трябва да бъде средство за общуване, а не само източник на информация, необходимо е да подчертаем още веднъж, че основата за разбирането на Божията воля в живота ни трябва да е личната ни, ежедневна, непрестанна връзка с Него. Ако никога не сме използвали Словото на Бога за общуване и приятелство с Него, едва ли ще ни ползва съдържашката се там информация. И дори да има информация, която напълно да

съвпада с конкретната ситуация, в която се намираме, няма да имаме духовната сила да приемем Словото, освен ако не се запознаем лично с Господ. Той трябва да ни даде не само мъдрост, но и сила за послушание. Не е достатъчно само да знаем кое е право и кое погрешно. Необходимо е да разберем как да приемем Божия контрол над себе си, за да станем способни да Му се подчиняваме.

Разбира се, вярно е, че Библията представя много житейски принципи, които можем да приложим към определена ситуация. Например тя предупреждава против брака с невярващи. Ако избирам между някого, чийто духовен живот е съвместим с моя, и друг, който не се интересува от духовните неща, ще имам доста добра помощ при вземането на подобно решение. Библията предупреждава и против нечестното поведение. Ако трябва да лъжа, за да получа или да задържа дадена работа, мога лесно да видя, че според Писанието Бог не ме води в тази посока. Макар да няма специфична глава или стих за конкретна ситуация, може да има принципи, които да приложат и да вземат правилното решение.

Понякога обаче може да се наложи да избирам между две „правилни“ възможности, вместо между добро и зло. Възможно е да избирам дали да стана учител по математика или учител по физика, а не дали да бъда учител или крупие в Лас Вегас! Случва се възможностите пред нас да ни изглеждат еднакво дори въз основа на принципите от Божието Слово.

В такъв случай ползата от Писанието като средство за общуване е просто безценна, както и използването на всичките осем стъпки за опознаване на Божията воля. Бог е способен да ни предаде волята Си и по някакъв друг начин освен чрез текст от глава и стих.

Възможно е някога да ни изненада. Когато отидем при Него за ръководство във връзка с дадено решение, може да ни покаже как определени библейски текстове разглеждат ситуацията, в която се намираме. Случвало ми се е поне пет-шест пъти в живота. Тогава по непогрешим начин Божието Слово внезапно е повлиявало решението ми.

Едно лято продавах християнски книги, за да спечеля пари, с които да продължа образованието си наесен. Първия ден моят ръководител дойде с мен, за да ми покаже как се продават книги. Аз го придружавах и му държах куфара, а той продаваше книгите през целия ден. Изглеждаше толкова просто и лесно! Върнах се у дома в приповдигнато настроение и умножих броя на книгите, които бяхме продали първия ден, по броя на дните през лятото. Бях сигурен, че до есента ще спечеля три-четири пъти повече пари, отколкото ми бяха необходими за училището.

След това ръководителят си отиде. Ден след ден минаваха по един и същи начин. Не можех да продам нито една книга. Не след дълго се обезсърчих. Струваше ми, че няма да мога да изкарам дори за таксата. Всъщност лесно бе да повярвам, че останалата част от лятото ще отmine, без да продам нито една книга! Една нощ бях толкова обезсърчен, че не можех да заспя. На следващата сутрин се опитах да реша какво да правя. Дали да се върна у дома и да зарежа всичко? Дали да продължавам, макар че ми изглеждаше безнадеждно? Останах поразен, когато отворих Библията. Стихът на който попаднах, бе Пс. 42:11: „Защо си отпаднала, душо моя? И защо се смущаваш дълбоко в мен? Надявай се на Бога; аз още ще Го славослова; Той е помощ на лицето ми и Бог мой“.

Тази вест от Божието Слово ми даде смелост да опитам още веднъж. По пътя за работа се

отбих в пощата. Там ме чакаше писмо от жена, на която бях показал книги преди три дни. Тя бе решила, че това я интересува!

Стигнах с тичане до дома ѝ и направих първата си продажба. Господ бе започнал да ми показва, че не аз продавам Неговите книги. Той го прави. Ако някога сте се опитвали да продавате християнски книги, сигурно сте научили същия урок.

Когато бях пастор на църква в Орегън. получихме с жена ми покана от друго място и започнахме да се опитваме да разберем каква е Божията воля за нас. Една сутрин, докато бях в кабинета си в приземния етаж и се молех за този проблем, изпитах желание да отворя Библията за ръководство. Попаднах на следния текст: „Който остане в този град, ще умре (...) но който излезе (...), ще остане жив" (Йеремия 38:2). Никога преди не бях забелязвал този текст. Размислих внимателно и се зачудих каква ли може да е връзката му с настоящата ситуация. Не знаех кой в града се опитва да ме убие, но все пак стихът като че ли ми помагаше да взема решението, за което се молех.

Преди да спомена за това на когото и да било, аз се качих на горния етаж за закуска. Шестгодишният ни син бе сложил малката си Библия на масата. Помолих го да я отвори и да ни прочете нещо преди молитвата.

„Какво да избира" - попита той.

„Няма значение, отвори напосоки" - посъветвах го аз.

Той отвори малката си Библия и ми посочи текста, за да прочета това, което бе избрал. Смаян, прочетох: „Който остане в този град, ще умре (...) но който излезе (...), ще остане жив".

Не взехме решението си единствено въз основа на библейския стих, макар и да бяхме силно впечатлени. Беше почти невъзможно това да е случайност. Просто поставихме този факт в общата картина и го разгледахме заедно с останалата част от ръководството, което Господ ни даде и чрез другите стъпки за опознаване на волята Му. Тази случка стана само част от доказателствата, които ни доведоха до приемане на поканата да се преместим в друг град.

Имаше и друго събитие по време на престоя ни в Маунтин Вю, щата Калифорния. Харесвахме църквата и хората в нея. Не искахме да си тръгваме. Още по-малко ни се искаше да се преместим в района, известен със своя смог в Южна Калифорния, където бяхме поканени. Казахме „не". Имахме собствена воля по този въпрос. Господ обаче започна да ни променя и веднъж по време на сутрешното ни поклонение съпругата ми отвори на стиха от деяния 8:26, където Бог казва на филип да отиде на юг към пустинята. След три години в Южна Калифорния се зарадвахме да открием друг текст (и то след като получихме покана за Северна Калифорния), в който се казваше: „Достатъчно сте обикаляли тази планинска страна; върнете се на север" (Второзаконие 2:3).

Открих обаче, че е много опасно да разказвам подобни истории, тъй като хората често забравят за всичко останало, което е било казано. Забравят за другите стъпки за разбиране на Божията воля и се опитват да я открият само като си поставят пръста върху даден библейски текст. Не е безопасно да се използва този метод като единствен начин за определяне на Божията воля.

Ако пробвате да го правите сами, без да сте водени от Светия Дух, ще откриете, че нерядко ще поставяте пръста си върху нищо не значещ текст и няма да има нищо, което дори да напомня за ръководство от Бога. И на мен ми се е случвало. Чувал съм историята за човек, който решил да опита този вид ръководство, без да използва останалите стъпки. Той попаднал на два текста: „[Юда] излезе и отиде, та се обеси" (Матей 27:5) и „Иди и ти прави така" (Лука 10:37). Напълно убеден, че Бог не може да желае подобно нещо, човекът поставил пръста си на трети текст и прочел: „Каквото вършиш, върши го по-скоро" (Йоан 13:27).

Затова бих искал да подчертая, че не препоръчвам този метод като средство за откриване на Божията воля. Когато непрестанно общуваме с Господа и се стремим да разберем волята Му чрез всички дадени от Него методи, може да дойде момент, когато Той да избере да общува с нас чрез Словото Си. Възможно е да ни посочи определен текст, изразяващ волята Му за съответния случай. Може би тогава ще е полезно да помним, че Бог няма да ни даде съвет от случайно подбран текст, който да противоречи на общите наставления в Словото Му по отношение на принципите и истината. Възможно е също да открием, че в такива случаи Той ни говори със същите думи, които сме Му представяли в молитвите си по даден въпрос. Дори и при ежедневното молитвено общуване с Бога често се случва да попаднем на текст от четивото за деня, отговарящ ни на въпроса, който сме си задавали и за който сме размишлявали.

Някои хора не харесват подобен субективен метод на комуникация с Бога, но за тези, които се питат дали Той би използвал такъв план, може да е полезно да си спомнят, че това никога не бива да е основното при вземане на решение. Понякога Бог може да реши да го направи част от общия план, действащ по тайнствен начин за извършване на чудесата Му.

В Пс. 32:8 четем: „Аз ще те вразумя и ще те науча на пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху теб ще бъде окото Ми". Ако отворим на 1 Коринтяни 12 гл., ще открием, че църквата е оприличена на човешко тяло, като всяка негова част, всеки орган изпълнява определена функция, но всички са свързани заедно за общото благо. Дори да сме незначителна част от тялото, която изглежда прекалено дребна, това не означава, че сме маловажни. Ако част от тялото страда, цялото тяло чувства болката.

Апостол Павел прави сравнение между органите на човешкото тяло и различните членове на Христовото тяло. В този контекст можем да намерим нещо интересно в 1 Царе 9:9: „В миналото, когато някой в Израел отиваше да се допита до Бога, казваше така: Елате да идем при ясновидеца. Защото онзи, който се нарича пророк, се наричаше преди ясновидец". Изследвали ли сме тази старозаветна дума? Какво означава ясновидец? Това е човек, който вижда ясно! Следователно пророкът в Стария Завет е бил оприличен на очите на църквата.

И така, когато се консултираме с Библията и със словото на Божи пророк, ни се помага да узнаем Господнята воля. Възможно ли е Бог да ни ръководи и чрез Своето „око"? Да не отхвърляме този метод, когато се обръщаме към дадените от Него боговдъхновени съвети. Ще имаме много случаи да благодарим за помощта и ръководството, дадени чрез „очите" на църквата.

Колко благодарни трябва да сме за дара на Божието Слово, тъй като гласът на Бога ни ръководи и напътства чрез пророците по желания от Него начин. Когато се допитваме до

Божието Слово, имаме силен и надежден източник за познание на волята Му.

Четвърта стъпка

Божията воля и провидението Му

Да започнем с едно изчерпателно проучване на думата „провидение“ в Библията - или по-точно на превода „Кинг Джеймс“! Това става лесно, тъй като думата се намира единствено в Деяния 24:2. Забележете първите няколко стиха от Деяния 24 гл.: „И като го повикаха. Тертил почна да го обвинява, като казваше: „Понеже чрез теб, честити Феликсе се радваме на голямо спокойствие и понеже чрез твоята предвидливост се поправят злини в този наш народ, то ние с пълна благодарност по всякакъв начин и навсякъде посрещаме това. Но за да не те отегчаваме повече, моля те за снизхождение и да ни изслушаш нак-ратко“.

Този ласкател изнася реч с цел да убеди управителя да възпре Павел да не проповядва евангелието. Той обаче използва думата провидение [според превода „Кинг Джеймс“]. Няма предвид Божието провидение, а по-скоро мъдростта на управителя. Възхвалява го за онова, което е направил за поданиците си. Следователно, когато използваме думата „провидение“ по отношение на Божието водителство в живота ни, говорим за начина, по който Бог се е погрижил за нас.

Четвъртата стъпка към опознаване на Божията воля в живота ни е да размислим за създадените от провидението обстоятелства. Може би е трудно, а често и невъзможно, да обясним или да разберем Божието провидение. Затова нека използваме нагледна илюстрация. Да си представим, че животът е един пъзел. Когато започнем да го сглобяваме парче по парче, виждаме, че се създава картина, разкриваща плана за живота ни.

Случвало ли ви се е да сглобявате пъзел? Сравнително лесно е да се започне, тъй като отначало се търсят крайните парчета. След това става по-трудно. Ако имаме търпението да минем през трудната част, получаваме истинско удоволствие да сложим последните няколко парчета!

Имаме приятелка, която много обича да сглобява пъзели. Гордее се, че е станала експерт. Може да сглоби пъзел по-бързо от всеки друг. На една Коледа съпругата ми ѝ подари пъзел с картина на шапката на Червената шапчица. Всичко бе в червено! Отне ѝ двадесет и четири часа да го нареди и това достави удоволствие на всички ни.

Сглобяването на пъзел може да онагледни един от методите за разбиране на Божието провидение. Така виждаме как Бог се е отнасял към нас в миналото и осъзнаваме накъде ни е водил до този момент. Може да е полезно да седнем с лист хартия и молив и да изброим всички важни събития от последните пет или десет години на живота си. Виждате ли как се появява една картина? Вместват ли се в нея решенията, които сега се опитвате да вземете?

Да си представим, че студент влезе в офиса ми, за да потърси съвет накъде да тръгне

житейският му път. Докато се опознаваме, аз го питам за неговите интереси и хобита.

Той разказва: „Баща ми е ветеринар. Винаги съм обичал животните. Като дете постоянно носех в къщи някое ранено или гладно животинче, за да го спася. Всяко лято работех при баща ми и това ми харесваше. Лятната ваканция минаваше съвсем неусетно. През учебната година любимият ми предмет бе биологията, макар че се справях добре и с останалите уроци. Спечелих стипендия във ветеринарен колеж. Опитвам се да разбера дали Бог желае да стана... автомонтьор.“

Това е доста краен пример за парче от пъзел, което не се вмества в картината, когато дойде време да размисляме за създадените от провидението обстоятелства.

Разбира се, не бива да решаваме и единствено въз основа на парчетата от пъзела, както не е редно да вземаме решение само въз основа на която и да е друга стъпка. Ако обаче разгледаме внимателно Божието ръководство в досегашния си живот, това може да ни помогне да проумеем настоящата ситуация, в която трябва да вземем решение.

В пъзелите може да има и изключения от правилото. Понякога Бог работи едновременно върху повече от една картина в живота ни и едно ново решение може да пасне на новата картина, дори когато то не е подходящо за старата.

Така се случило с Мойсей. Той смятал, че трябва да изведе народа от Египет, но събитията не се развивали толкова бързо, колкото му се искало, затова решил да ги ускори и сам да предприеме нещо. Убил един египтянин. После избягал от фараона, прекосил пустинята и четиридесет години се грижил за стадата на тъста си от другата страна на планината. Дори не притежавал свое собствено стадо!

Един ден Бог се срещнал с него до горящ храст и му напомнил за призива да стане избавител на Божия народ. Мойсей отговорил: „Не си избрал подходящия човек. Аз съм овчар. Освен това си чакал прекалено дълго. Забравил съм дори езика. Трябва да изпратиш някой друг“.

Мойсей смятал, че „парчето от пъзела“ въобще не пасва, но Бог все още действал в живота му. Неговите намерения, които не могат да бъдат ускорени или забавени, били готови за осъществяване.

Давид също бил овчар. Докато се грижел за овцете на баща си, слушал от братята си за войни и битки. Те били войници в царската армия. Дори на пророк Самуил, изпратен от Бога да помага Давид за цар на Израел, било трудно да подмине братята му, които изглеждали далеч по-подходящи за тази цел.

Бог обаче имал нова картина за живота на Давид и затова предупредил Самуил да не съди по външността. Прочетете 1 Царе 16:7. Поканата да стане цар изглеждала съвсем неуместна. Всъщност Давид бягал от Саул цели седем години и като че ли тя никога нямало да се осъществи! Давид, Мойсей и мнозина други благочестиви люде е трябвало да чакат години до осъществяването на Божия план в живота им. Но накрая планът Му винаги се изпълнявал.

Това ни води до друга важна точка, която трябва да помним, когато размисляме над действията на провидението: Бог се движи по „разписание“, което е различно от нашето. Като че ли изпитва удоволствие да чака до последната минута! Не отваря Червеното море

пред израелтяните, когато те за първи път стигат до бреговете му. Изчаква египетската армия да ги настигне и да бъдат на ръба на унищожението. Подслажда водите на Мерива едва след като израелтяните ги опитват и откриват, че са горчиви. Не се намесва с огън от небето до последната минута на последния ден при окончателния сблъсък между Бог и Ваал.

Може да открием в живота си, че Бог все още притежава същия навик. Ако сме във финансово затруднение и до тридесет дни трябва да обявим фалит, можем да бъдем спокойни! Имаме цели двадесет и девет дни или дори двадесет и девет и половина, докато се наложи Бог да се намеси.

С човешкото си нетърпение често смятаме, че Той би могъл да побърза малко! В плана Си обаче Господ има нещо повече от даване на избавление в определена кризисна ситуация. Той желае да ни научи на важните уроци на доверието и упованието в Него. Иска да ни помогне да надникнем в собствените си сърца и да видим какво ни кара да действаме.

Какво се случва в нас, когато Бог чака? Можем ли да действаме спокойни, като Му се доверяваме за избавление, и то в избраното от Него време и по избрания от Него начин? Или сме изкушени подобно на Мойсей да вземем нещата в собствените си ръце? Гневим ли се на Бога за това, че не се движи според нашата скорост? Добре е да осъзнаем колко лесно се гневим на Бога и колко лесно преставаме да Му се доверяваме и започваме да разчитаме на собствените си незначителни сили?

Когато се учим на урока на чакането, дори да ни се струва, че провалът и разгромът са съвсем наблизо, не можем да не оценим Божието провидение, което невинаги действа незабавно. Вълнуващо е да Го очакваме и да наблюдаваме как върши чудеса в живота ни.

Друг начин, по който Божието провидение действа, е чрез определени от Бога срещи и пресичане на пътя ни с хора, притежаващи информацията, от която може би се нуждаем, за да вземем правилно решение.

Може би се опитваме да решим каква кола да купим. Отиваме при търговеца и изслушваме неговата тирада. Преди това сами сме проверили някои неща по отношение качествата на определената марка и модел, от които се интересуваме.

Преди време също се е налагало да вземаме подобно решение и се е случвало да преглъщаме горчиви хапове.

Започваме да каним Господ да ни ръководи и за най-голямо свое учудване скоро виждаме как провидението Му действа. Съвсем „случайно“ се срещаме с хора, които имат опит точно с този модел кола, който искаме за купим. Те не знаят нищо за решението, което се опитваме да вземем, но някак си разговорът поема в тази насока и ние се възползваме от техния опит. Нима на всеки от нас не се е случвало нещо подобно?

Преди известно време бяхме поканени от една група да проведем поредица събрания във Флорида. Поканиха ни да доведем цялото семейство, тъй като събранията трябваше да се проведат по време на коледните празници. След като го обсъдихме, решихме да приемем поканата.

Имаме млади хора в семейството, които не желаеха да прекарат цялата си коледна ваканция

по събрания. Все пак това е в реда на нещата, нали? Започнахме да се чудим какви дейности да включим, за да бъде ваканцията колкото се може по-приятна за тях.

Спомнихме си за едно предложение, направено от приятели преди няколко години, които имаха лятна къща недалеч от мястото, където трябваше да проведем събранията. Никога до този момент не бяхме имали случай да приемем предложението им. Но сега се сетихме за нея и се опитахме да се свържем с тях. За съжаление бяхме загубили адреса им и не можехме да намерим никой, който да знае къде се намират.

Без дори да каже на останалите членове от семейството, съпругата ми започнала да се моли Бог да ни намери място, където да останем през седмицата, докато се провеждат събранията. След няколко дни се срещнала с непознати хора по работа и обядвала с тях. По време на обяда те ѝ казали, че имат къща на брега на океана във Флорида, която можем да използваме, когато и да имаме нужда от нея!

Къщата, към която Господ ни насочи, бе много по-добра от малката ваканционна къщурка, която имахме предвид отначало, тъй като бе точно на плажа и юношите можеха да използват слънцето и пясъка на воля.

Бяхме взели решението да проведем събранията, преди още да получим предложение за къщата на брега! Когато размишлявахме за различните начини за разбиране на Божието водителство в живота ни, Неговото провидение по въпроса за къщата стана една от причините да се почувстваме уверени, че Бог ни води точно на това място и по това време.

Исус приема ръководството на Отец, Който Му урежда Божествени срещи, докато е тук, на земята. Готов е да се отклони петдесет мили от пътя си, за да се срещне със сиропиникианката, която копнее за Неговото присъствие и помощ. Готов е да забрави за почивката и храната и дори за глътката вода в горещия следобеден пек, за да помогне на една жена от Самария. Готов е да отложи съня в края на изнурителен ден, за да разговаря с Никодим, който се срамува да Го посети в обичайното „работно време"! Позволява Неговият Отец да прави плановете Му, след което да Му ги разкрива всеки ден по време на часовете за общуване помежду Им.

Виждали ли сме Господ да действа в живота ни и да ни урежда Божествени срещи? Това е друг аспект от ръководството на Неговото провидение. Може би търсим някаква възможност да свидетелстваме за евангелието. Започваме да се молим и не след дълго Той ни свързва с хора, които имат нужда точно от тази помощ, която можем да им предложим. Всъщност въз основа на моя опит, както и на истории, които други са споделяли с мен, мога да предскажа, че Бог ще ни дава поне една такава възможност на ден, стига да сме чувствителни към Неговото ръководство и да Го каним да го прави.

Възможно е да открием, че Божествените срещи прекъсват личните ни планове. Но ако сме готови да бъдем прекъсвани. Божието провидение ще ни води по вълнуващ начин.

Божествените срещи винаги са в подходящото време. Понякога може да имаме среща, която да ни изглежда като от Бога, но времето да не е подходящо. Тогава може да сме сигурни, че не Божията десница направлява нещата.

Когато приехме поканата да напуснем красивата Северна Калифорния и да тръгнем към

Небраска, започнахме да се молим, да размишляваме и да преживяваме различните стъпки към научаване на Божията воля. Тогава взехме решение. Настъпи времето да дадем окончателния си отговор и нямаше как да отлагаме повече. Въз основа на събраната информация и на това, което бяхме научили от различните стъпки, решихме, че Господ ни води към приемане на поканата за Небраска. Затова изпратихме официално потвърждение.

Следващата седмица ми се обади близък приятел, който е радио евангелизатор Дъщеря му живееше в нашия град и му разказа за решението ни да отидем в Небраска.

Започна с думите: „Здравей, брат Венден. Говори твоята съвест!“. След това изложи всички възможни основания защо трябва да останем в Северна Калифорния. Имаше внушителни доводи и освен това е човек, чиито съвети съм ценил високо и чиято мъдрост съм уважавал. Ако се бе обадил седмица по-рано, щеше коренно да промени решението ни въпреки доказателствата от останалите стъпки за опознаване на Божията воля. Той обаче го направи в неподходящо време. Решението вече бе взето, вратите се бяха отворили в тази посока и аз не се вслушах в гласа му, макар че (по човешки погледнато) бе много трудно да пренебрегна съвета му.

Когато търсим ръководство от Светия Дух, за да вземем някакво решение в живота си, можем да видим как десницата Му действа чрез Божествени срещи и създава или предотвратява контакти, които биха повлияли на избора ни. Случвало ли се е и на вас? Опитваме се многократно да влезем във връзка с дадена личност, обаждаме се всеки ден, линията е заета или човекът току-що е излязъл, или вече би трябвало да се е върнал, но още не е пристигнал. Нищо не можем да направим, за да говорим с него. Понякога не се ли случва точно обратното? Срещаме някого петнадесет пъти на ден, докато накрая се заговаряме с него и тогава откриваме срещата от Бога. Божиите начини на действие често са непонятни за човешкия ни разум, но провидението Му ни определя Божествени срещи като един от най-обичайните методи, които Той е избрал, за да ни разкрива волята Си.

Има и друг аспект на провидението - една тъмна страна, която бихме желали да избегнем, ако имаме възможност за това. Божието провидение често ни превежда през изпитания и неприятности, с които се сблъскваме в този свят на грех. Не Бог предизвиква неприятностите, но провидението Му може да ни преведе през тях. Всяка спънка, която силите на тъмнината хвърлят по пътя ни, може да бъде превърната от Бога в трамплин за изпълнение на плана Му за нашия живот.

Спомняте ли си за Йосиф? Докато яздел през нощта и бащините му шатри останали далеч назад, изглеждало, че това е краят. Как е възможно такова грозно предателство от страна на братята му и лошото отношение на търговците на роби да е част от Божия план за неговия живот? Нещата изглеждали малко по-благоприятни, когато в Египет започнали да му се доверяват и да разчитат на него в дома на Петефрий. Благоприятните обстоятелства обаче не продължили дълго. Наложило се да прекарва дните и нощите си затворен в египетска тъмница. И тогава вярата и доверието му в Бога били подложени на горчиво изпитание. Точно тъмната страна на Божието провидение му помогнала да стигне дотам. И все пак това било Божие провидение, тъй като изпитанията, които били до-пуснати в живота на Йосиф, го подготвили да стане избавител не само на Египет, но и на цялото си семейство, и на околните народи.

Давид, бягащ от разгневения и ревнив Саул, Йеремия в калната яма, Йоан Кръстител в тъмницата на Ирод, възлюбеният ученик Йоан на остров Патмос - списъкът би могъл да продължи още и още. В безчет случаи провидението на Бога е превеждало народа Му през тъмни и безлюдни пътища. В човешката си слабост се радваме далеч повече, когато Даниил е избавен от лъвовете, отколкото когато Йоан Кръстител е обезглавен. Но любящият Бог ни води чрез провидението Си във всеки отделен случай. Все още е валидно обещанието, че „всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призовани според Неговото намерение" (Римляни 8:28).

Трудно ни е да разберем, че грабването в огнена колесница не е по-силно доказателство за Божиата благосклонност и ръководство, отколкото смъртта, причинена от дълго и тежко заболяване. Елисей бил почетен от Бога подобно на Илия. И двамата били ръководени от Божието провидение, за да изпълнят своя дял от Божествения план. На верните Му последователи е обещано както участие в Христовите страдания и в служенето, така и в Неговата слава. Дори когато изборът на Бога за нас изглежда съвсем различен от това, което самите ние бихме избрали, пак можем да Му поверим живота си. Както се пее в една песен:

Господ ме води по славния път.

макар и минаващ през порти на скръб.

По царския път да мина не мога.

защото не води до рая и Бога.

Създадените от провидението обстоятелства са една от най-вълнуващите от осемте стъпки, тъй като там всичко е изцяло в ръцете на Бога. Той е Този, Който избира времето и начина за осъществяване на намеренията Си. Тези обстоятелства не са нещо, което може лесно да бъде имитирано с човешки сили. Дори когато не разбираме причините за Божиите действия, за желаещия да разбере волята Му те са непогрешимо доказателство за Неговото водителство.

Ако се опитваме да станем чувствителни към Божиата воля в живота си, да се научим какво означава чрез благодатта Му да нямаме собствена воля и всеки ден да се стремим да Го опознаваме чрез Словото Му и чрез молитва и общуване с Него, водителството на провидението Му става изключително важно за нас. Ръководството Му в миналото, както и създадените от провидението обстоятелства в настоящето могат да ни помогнат да разберем каква е Неговата воля, стига да вземем под внимание тези обстоятелства.

Петата стъпка

Божията воля и приятелите ни

Преди няколко години в Орегън млад несемеен проповедник започнал работа в първата си църква. Там имало две неомъжени дами, които били сестри. И двете проявили доста силен интерес към новия проповедник.

Не след дълго майка им го поканила на обяд. Когато обядът приключил, едната от двете сестри започнала задушевен разговор с него настрани от останалите. Била доста развълнувана. Имала радостна новина за него: „Господ ми разкри, че трябва да се оженим“.

Отговорът е просто класически: „Това е доста интересно. Ще се оженим, но когато Господ разкрие същото и на мен!“

Веднъж една жена дойде да ме посети в Лос Анджелис: „Пасторе, Господ ми разкри, че в Аляска има злато.

Показа ми точното място, където можем да го открием.

Само трябва да отидем дотам, да пометем снега с метла, да вземем златото и да го донесем. Вие трябва да дойдете с мен.“

Спомних си за проповедника от Орегън и отговорих:

„Това е доста интересно. Ще отида с вас, когато Господ разкрие същото и на мен.“

„Наистина ли ще го направите?“ - попита жената.

„Да, когато Господ разкрие същото и на мен.“

Тя си тръгна развълнувана и доволна от моя отговор! Предположих, че има някои по-особени проблеми и след време се оказа, че съм бил прав. Разбира се, не тръгнахме с метли към Аляска.

Макар че не можем да разчитаме на хора като единствени проводници за разкриване на Божията воля за нас, съветът им е важна стъпка към разбирането ѝ. И така, петата стъпка за разбиране на Божията воля в живота ни е съветът на благочестиви приятели.

Точно тази стъпка добавих към оригиналния списък на Мюлър от седем стъпки. Можем па прочетем повече по въпроса на много места в Священото Писание. „Блажен онзи човек, който не ходи по съвета на нечестивите“ (Пс. 1:1). Прави впечатление, че сме предупредени да не се съветваме с нечестивите. От думите в Притчи 11:14 разбираме, че става въпрос за съвета на благочестивите, а не на нечестивите: „Където няма мъдро ръководене, народът пропада, а в многото съветници има безопасност.“

Има добри и лоши съветници. Обикновено това е основният проблем, когато стане въпрос за

съвет. Както знаем, съветването стана доста популярно през последните години и постоянно се дават напътствия. Съветът обаче не е достатъчен сам по себе си. Важно е да получим благочестив съвет, ако се интересуваме от Божията воля в живота си. Възможно е да не разберем кое е това, което превръща един съветник в благочестив съветник. Принадлежността към християнската църква не означава, че даден човек е християнски съветник.

И така, когато включим съвета на християнски приятели като една от осемте стъпки за научаване на Божията воля в живота ни, би трябвало да потърсим благочестиви хора, а не нечестиви.

Какво е това благочестив човек? Кое прави една личност християнин? В Библията е заявено, че Господ знае как да избавя благочестивите от изкушение. Интересно изказване. Очевидно Господ „не знае“ как да избавя нечестивите от изкушение. Какво е това благочестив човек? Например този, който е отдаден на Бога.

Често измерваме християнството и благочестието с поведението, макар че би трябвало да го измерваме чрез връзката с Бога. Тази тема е основна в учението за праведност чрез вяра: връзката с Бога. Независимо дали твърди че е християнин, човек може да е християнски съветник само ако има лична връзка с Господ Исус Христос.

Мнозина си слагат табелката „Съветник“ и твърдят, че са християнски съветници, макар всъщност да не са такива. Лесно е да се открият симптомите. Християнският съветник насочва към упование в Исус. Обикновено нехристиянските съветници ни подтикват да разчитаме на себе си или на тях.

В светските среди човекът, който е смятан за добър съветник, ще допусне да зависите от него само докато започнете да разчитате отново на себе си. Лошият светски съветник ще се опита да ви държи зависими от себе си, за да изкара повече пари. Християнският съветник обаче би се опитал да ви помогне да се упоавате на Господ Исус като ваш единствен Помощник и единствена Надежда.

Има много библейски примери за хора, които са търсили съвет от други в опита си да разберат Господнята воля. Да разгледаме първо няколко примера на личности, които са търсили съвет от погрешния източник.

В 3Царе 12 гл. се разказва за Ровоам, син на Соломон. След смъртта на цар Соломон Ровоам наследил трона. Когато започнал да приема властта над царството, бил посетен от делегация, идваща с определена молба. Хората му казали: „Баща ти направи непоносим хомота ни. Облекчи сега жестокото ни работене на баща ти и тежкия хомот, който той наложи върху нас, и ще ти работим“ (3Царе 12:4). Отклонявайки се от Бога през късните години от живота си, Соломон бил наложил тежки данъци върху населението с цел да укрепи царството си и да си създаде още по-голям лукс и разкош. Хората били изморени от тежките данъци и се надявали, че новото управление да им донесе промяна.

Ровоам отговорил: „Идете си. чакайте три дни. После се върнете при мен. И народът си отиде“ (ст. 5).

Спомняте ли си тази история? Ровоам извикал старите съветници. Те го посъветвали да се

съгласи с молбата на делегацията и да облекчи товара на народа, като по този начин си спечели зерността и подкрепата му. За Ровоам обаче това не било достатъчно. Повикал и младежите, които били амбициозни, алчни и незрели подобно на самия него. Младите съветници заявили: „Така кажи на този народ (...) Малкият ми пръст ще бъде по-дебел от бащиния ми кръст. Ако баща ми ви е товарил с тежък хомот, то аз ще направя още по-тежък хомота ви. Ако баща ми ви е наказвал с бичове, аз ще ви наказвам със скор-пиони" (ст. 10. 11).

Ровоам се вслушал в съвета на младежите. Това било част от проблема. Вероятно по-сериозният проблем бил предизвикан от това, че не се допитал до Господа по този въпрос. Доверил се на собствената си преценка и предпочел да последва съвета на младежите. В резултат на това царството се разделило и Израел и Юда започнали да враждуват през годините след глупавото му решение. Десет от дванадесетте племена се измъкнали от тежкия хомот и царят останал само с част от народа под своя власт. Просто послушал погрешния съвет.

Тази история обяснява доста неща. Възможно е да остареем, преди да се научим да живеем. Научаваме уроците прекалено късно. Бързо съзряваме, но късно помъдряваме. Всеки глупак може да се учи от грешките си. Само мъдрият може да се учи от опита на другите. Ровоам не се вслушал в съвета на опитните хора и последиците от лошото му решение били ужасяващи.

Да разгледаме друга интересна старозаветна история, описана в 3Царе 22 гл. Царството било разделено на две -Израел и Юда. Ахав бил цар на едното, а Йосафат - на другото. Ахав посетил съперника си Йосафат и го помолил да се съюзят в битката против общия им враг Рамот-Галаад.

„Йосафат каза още на израелевия цар: „Моля, допитайте се сега до Господното слово" (ст. 5).

И така, Ахав събрал пророците си, общо около 400 души, и ги попитал: „Да ида ли на бой против Рамот-Галаад, или да не ида?". А те отговориха: „Излез и Господ ще го предаде в ръката на царя" (ст. 6).

Йосафат обаче не бил доволен. В ст. 7 пита: „Няма ли тук освен тези някой Господен пророк, за да се допитаме чрез него?" Както сигурно си спомняте, Йосафат бил благочестив човек, а Ахав - нечестивец. Ахав се бил оженил за една крайно неподходяща жена и я следвал във всичките й беззакония. Очевидно той отчаяно се нуждаел от помощ-та на Йосафат за тази битка, затова се съгласил на молбата му: „Има един човек - Михей, син на Емла, - чрез когото можем да се допитаме до Господа. Но аз го мразя, защото не пророкува добро за мен, а зло" (ст. 8).

Йосафат отговорил: „Нека царят не говори така." С други думи: „Не казвай такова нещо! Ставаш параноичен!"

И така, царят наредил да му доведат Михей.

Вестителят, който бил изпратен да повика Михей, се опитал да помогне според възможностите си при създалата се ситуация. „Ето сега, думите на пророците като от едни уста са добри за царя; моля и твоята дума да бъде като на всекиго от тях и ти говори доброто" (ст. 13).

Михей отговорил: „В името на живия Господ заявявам, че каквото ми каже Господ, това ще говоря" (ст. 13). Ако това е така, тогава Господ му дал нещо много интересно за казване. Когато застанал пред цар Ахав и бил попитан: „Да идем ли на бой в Рамот-Галаад, или да не идем?“, пророкът отговорил: „Излез и ще имаш добър успех, защото Господ ще го предаде в ръката на царя" (ст. 15).

Ахав някак си осъзнал, че Михей го подвежда. Може би забелязал намигването му. Отговорът му обаче е просто смешен: „Колко пъти ще те заклевам да не ми говориш друго, освен истината в Господното име" (ст. 16).

Тогаваш Михей изрекъл Господната вест: „Видях целия Израел пръснат по планините като овце, които нямат овчар. И Господ каза: „Тези нямат господар; нека се върнат всеки у дома си с мир" (ст. 17).

Вместо да оцени изпратеното от Бога предупреждение, Ахав се обръща, раздразнен, към Йосафат: „Не ти ли казах, че няма да пророкува добро за мен, а зло?" (ст. 18). Ахав познал Божия глас във втората вест на Михей, но не пожелал да я приеме. Тръгнал на битка срещу Рамот-Галаад и това бил краят му. Загинал по време на сражението.

Трябва да осъзнаем важната истина, че е необходимо не само да научим Божията воля за живота си, но също и да приемем от Него сила да я следваме. В противен случай бихме се озовали в положението на Ахав.

През 1957 г. трябваше да си купя кола. Един християнин, търговец на коли втора употреба, ми показа кадилак стар модел, който бил каран от възрастна учителка от Пасадена. Изглеждаше ми в прекрасно състояние! Винаги съм искал кадилак с елегантно купе, тих двигател и меко возене. Трябваше да положа малко усилия да убедя съпругата ми. Разказах ѝ как никога няма да се износи, няма да се амортизира, ще извърви огромен брой мили и при това струва само наполовина на нов шевролет! Бях взел решението още в мига, когато се качих в колата, и дори не исках да слушам нищо за лошите неща. Бях станал като Ровоам и Ахав. Дори да ми минаваше през ума, че решението да купя тази кола е погрешно, толкова силно я желяех, че няхах сила да се съпротивлявам!

Накрая купих любимия си кадилак. Църковните членове започнаха да ме задяват за колата и не след дълго, когато трябваше да посетя някого, паркирах две-три пресечки по-надолу, след което вървах пеша, за да не ме видят с нея!

Радиаторът бе ръждясал и скоро колата прегря и двигателят блокира. Разбира се, цилиндрите се бяха напълнили с вода и не можех да потегля. Помолих съседа да ме бутне, но това само разби трансмисията.

Не след дълго задната броня се откачи. След това открих, че под облицовката на купето има мухъл и изгнили парчета. След като смених радиатора, трансмисията, задната броня и част от купето, вече не бях толкова привързан към кадилаците, както преди!

Вероятно всички сме имали случаи в живота си, когато сме приемали погрешен съвет и после се е налагало да живеем с последиците от лошия си избор. Има и насърчителни примери в Писанието за хора, които са се вслушвали в благочестив съвет и по този начин са си спестили много неприятности.

Един от тях е Мойсей. Тъстът му го посетил в пустинята и видял как той урежда спорове между хората от ранни зори до късна вечер. Проявил загриженост. Осъзнал, че

Мойсей няма сила за се справя сам с всички тези хора затова му предложил мъдър съвет. Подказал му, че да направи реорганизация. Мойсей приел този съвет като от Господа. Можем да прочетем историята в Изход 18 И Йотор го посъветвал да намери способни хора, които се боят от Бога, и да ги назначи за хилядници, стотници и десетници. Препоръчал да им се даде власт да разрешават всички малки проблеми и да представят само най-трудните въпроси на вниманието на Мойсей

Йотор казал: "Ако направиш това и ако Бог така ти заповяда, тогава ще можеш да издържиш; и целият тоя народ ще се разотиде доволен." „А Мойсей послуша тъста си, и направи всичко което му каза. "(Изход 18:23, 24).

Едно от първите места, където трябва да потърсим благочестив съвет, е семейството! Едно семейство би било наистина нещастно, ако в него има фанатик, който вярва, че Бог ръководи единствено него, но не и семейството му като цяло.

Преди няколко дни съпругата ми и аз бяхме щастливи да работим в Маунтин Вю, Калифорния. Когато бяхме поканени да се преместим в Южна Калифорния, цялото ни семейство бе негативно настроено. Но хората в новата църква постоянно ни се обаждаха и казваха, че дори ще платят пътуването ни, стига само да отидем и да разгледаме. Накрая се съгласихме. Казахме си: „Ще се радваме да ги посетим, но не и да работим там!"

И така, заедно със съпругата и сина ми потеглихме към Южна Калифорния. Влязохме в офиса на администратора, който ни бе поканил. Съпругата и синът ми седнаха и за-почнаха да гледат през прозорците. Аз се почувствах неловко! След като си тръгнахме, им казах: „Вижте какво, не трябваше да се държите по този начин. Можехте поне да проявите учтивост. Така им показахме, че не приемаме".

Отидохме и в църквата на събиране в наша чест, но всичко отново бе неловко. Почувствахме облекчение, когато си тръгнахме. Подкарахме колата към дома през пусти-нята Мохаве по посока към красивата Северна Калифорния.

Стед доста часове шофиране казах на съпругата и сина ми: „Е, сега можете да си отдъхнете. Няма да приемем". В сърцето си казах на Господа: „Мога да реша да се преместя в Южна Калифорния само ако настъпи някаква драстична промяна в отношението на семейството ми". Аз също си отдъгнах . Върнахме се в къщи разопаковахме багажа и сметнах че темата е приключена.

На сутринта първото нещо, което чух от сина ми, бе: „Татко, мисля, че трябва да се преместим в Южна Калифорния". По късно през деня без да е говорила със сина ни, съпругата, ми стигна до същото заключение. Започнахме да премисляме нещата и осъзнахме, че може би сме пропуснали първата стъпка - да нямаме наша собствена воля по въпроса.

Няколко дни по късно, по време на семейното богослужение прочетохме историята, която вече споменах. Там се разказва как Бог дал напътствие на един човек да тръгне на юг, „по пътя, който слиза от Йерусалим през пустинята за Газа". Има се предвид историята за етиопянина и Филип. След като започнаха да се събират доказателства от осемте стъпки за

опознаване на Божията воля. настъпи моментът да приемем поканата за Южна Калифорния.

И така, Бог може да ни води чрез семейството. Може също да ни води и чрез членовете на Христовото тяло. Такъв случай е описан в Деяния 4 гл. Петър и Йоан били арестувани и бити за проповядване на Исусовото евангелие. Властите ги предупредили да не проповядват повече в Неговото име. Първото нещо, което те направили, било да се върнат при приятелите си и да им разкажат какво се е случило. Всички веднага коленичили и издигнали гласовете си към Бога. В резултат на това първите апостоли се изпълнили с такова усърдие чрез силата на Светия Дух, че вече имали смелостта и куража да продължат да говорят и да споделят добрата вест за Исус.

Трябва да помним, че независимо дали приемаме съвет от семейството, близките приятели или църковните членове, не бива да вземаме решението си единствено въз основа на този съвет. Продължавам да предупреждавам по този въпрос: Не бива да се решава въз основа на една-единствена стъпка. По-добре е да се вземе предвид цялостната картина и решението да дойде въз основа на наличните доказателства.

Когато Исус е тук, на земята, в началото на служенето Си, майка Му Го извиква по време на едно сватбено тържество в Кана и Му обяснява, че има проблем с виното. Макар че Той смята за необходимо да откликне на молбата ѝ, думите Му внимателно ѝ напомнят, че Той трябва да е свободен да върши волята на Небесния Си Отец. Дори и на майка Му не е разрешено да направлява Неговата мисия в разрез с волята на Небесния Отец. Той отговаря по същия начин, когато е само на дванадесет години и е намерен в храма. В края на живота Си, когато майка Му и братята Му искат да променят Неговия начин на проповядване и служене, за да бъде в хармония със собствените им идеи, Той отказва. Исус е любезен, почтителен и любящ, но не допуска семейството Му да има пълен контрол над Неговите решения.

И въпреки това през по-голямата част от живота Си на земята Той е подчинен на Своите родители. Работи в дърводелската работилница и се включва в живота на семейството, което Му е дадено от Неговия Отец.

Членовете на семейството или близките приятели - добри благочестивите приятели, - или църковните членове могат да бъдат едно от средствата, чрез които Бог да ни говори (макар че невинаги е задължително да е така). Но дори да предположим, че близките в семейството ни и църковните членове са искрени Божии последователи и общуват с Него, Бог може да реши да затвори очите им временно за вестите, които ни изпраща, за да се научим да разпознаваме Неговия глас и да не разчитаме на други да мислят, да се молят и да изучават Словото вместо нас. В края на краищата най-добрият съвет идва от Този, Който е наречен „Чудесен“, „Съветник“, „Бог могъщ“, „Отец на вечността“, „Княз на мира“. Препоръчано ни е да Го търсим, за да разбираме волята Му. Имаме ли връзка с Него? Знаем ли какво означава сами да се вслушваме в гласа Му и да разпознаваме Неговото водителство в живота си?

Той ръководи Своя народ! И когато се съветваме с приятели християни, ни дарява с голямо благословение чрез тези, които обичат и нас, и Него.

Шеста стъпка

Божията воля и нашите молитви

Вече приехме, че отказването от собствената воля по даден въпрос е най-трудната от всички стъпки. Мнозина са открили, че осмата стъпка за опознаване на Божията воля в живота ни е най-въълнуваща, тъй като там започваме да виждаме как небесните сили действат по съвсем осезателен начин. Шестата стъпка обаче е най-важна от всичките осем - когато молим Бога да ни ръководи за вземане на определено решение.

Ако настъпи момент, когато да използваме само една от осемте стъпки, би трябвало да използваме точно нея - молитвата. В живота на християнина няма нищо по-важно и по-належащо, когато се стигне до научаване на Божията воля.

Молитвата често е пренебрегвана и подценявана. Понякога се заемаме с осъществяването на личните си планове и начинания и след като вече сме решили какво да правим и как да го постигнем, внезапно си спомняме за молитвата. Не ви ли се е случвало да присъствате на важно църковно събрание и след неколкочасови дискусии, когато са се обсъждали всички варианти „за“ и „против“ и когато присъстващите трябва да гласуват, най-после някой подсказва: „Защо не приключим с молитва?“.

Като изброяваме молитвата на шесто място, по никакъв начин не се опитваме да придаваме по-голямо значение на дадена стъпка за опознаване на Божията воля в живота ни. Молитвата е необходима в съчетание с всяка друга от останалите стъпки. Без молитва няма надежда да стигнем до състоянието, при което не притежаваме собствена воля. Без молитва четенето на Божието Слово може да ни нанесе вреда, вместо да ни е от полза. Може би най-голямата полза, която можем да имаме от съветите на приятели християни, е да се възползваме от техните молитви за нас и с нас, когато трябва да вземем важно решение. Молитвата е жизненоважна от началото до края в процеса на търсене на Господното ръководство, тъй като тя е жизненоважна от началото до края на целия християнски живот.

Когато Неемия скърбял за липсата на напредък при възстановяването на храма, царят забелязал тъжното му изражение и попитал каква е причината. Неемия се изненадал. Няма намерение да дискутира с монарха личните си трудности и проблемите на своя народ. Царят обаче продължил с изненадите и го попитал: „Какво е твоето прошение?“ (Неемия 2:4).

Неемия нямал време да обмисля предоставените от провидението възможности или да се съветва с благочестиви приятели. Имал време да направи едно-единствено нещо - най-важното. И веднага, непосредствено стоящ в присъствието на царя, използвал тази важна стъпка за разбиране на Божията воля. Текстът продължава с думите: „И се помолих на Небесния Бог“.

В същия момент, преди още да се опита да отговори на царя, използвайки собствената си мъдрост, Неемия потърсил Божието ръководство и го получил. Думите, които да изговори, и точната молба, която да отправи, му били дадени в същия миг.

Често се случва да е наложително вземането на незабавно решение. Може би на магистралата

за част от секундата трябва да се направи избор. Можем да се опитаме да действваме със собствената си мъдрост или подобно на Петър по време на голямата беда в лодката да извикаме: „Господи, спаси!“. Може би се е случвало да правим опити да помогнем на приятел, на съсед или на член от семейството и да не знаем какво точно да кажем. Имаме избора да разчитаме на мъдростта си или тихо да помолим Небето за помощ и мъдрост свише. Възможно е да се наложи да направим важен избор във връзка с делова работа, която не сме очаквали и за която не можем да отделим време, като преминем през всичките осем стъпки. Можем да се доверим на личната си преценка или да призовем Господното име като Неемия и да Му възложим товара за вземане на решението.

Тук отново ни се напомня за значението, необходимостта и огромната роля на прекарването на известно време в общуване и молитва с Бога ден след ден, преди още да е настъпила кризата. Чрез ежедневното си приятелство и връзка с Него Бог може да ни стане толкова близък, че когато се изправим пред неочаквано изпитание или решение, мислите ни така спонтанно да се насочат към Него, както слънчогледът се обръща към слънцето. И обратното е вярно. Ако пренебрегваме редовното общуване с Бога, във време на криза Той ще бъде далеч от мислите ни и ние естествено и спонтанно ще се опитваме да се спасим и да разчитаме на собствената си недостатъчна човешка мъдрост и сила.

В областта на молитвата има много тънкости и неща за проумяване, които да направят тази най-важна стъпка още по-значима и разбираема. Затова ще разгледаме мястото и ролята ѝ в търсене и проумяване на Божията воля в нашия живот.

Както и в предишните глави, първият принцип е да разбираме значението на молитвата. Поканени сме да искаме. Упътени сме да искаме. За пример можем да вземем текста от Лука 11:9-13: „Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори. И кой е онзи баща между вас, който, ако синът му поиска хляб, ще му даде камък; или, ако му поиска риба, ще му даде змия вместо риба; или ако поиска яйце, ще му даде скорпион? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него!“.

Божият Дух, мощният Водител, се дава в отговор на молитва.

Трябва да отбележим, че когато става дума за отправяне на молба към Бога за ръководство, не ни е препоръчано да искаме знак. Не би трябвало да Го молим да изпрати гръм от ясно небе или да свали огън пред нас. Всичкото, което е необходимо да направим, е да Му представим съвсем конкретен проблем и да Го поканим да поеме контрола по избрания от Него начин.

Бог наистина има определена цел за живота ни. Понякога хората казват: „Но нали е възможно да има и голям брой „правилни“ възможности при вземането на дадено решение? Бог ни е дал мозък, за да можем сами да преценяваме. И каквото и да решим, ще е Божията воля, стига да използваме подарения ни от Него здрав разум и способност да преценяваме“. Както отбелязахме по-рано, ако това беше така, атеистът и неверникът биха могли да бъдат ръководени от Бога по същия начин, както и молещият се християнин.

Йона размишлявал по същия начин, когато Господ го изпратил в Ниневия. Въз основа на личната си преценка и на здравия си разум решил, че Тарсис е също толкова приемлива

дестинация. След няколко дни на уединение и на доста интересно място за „почивка“ той сериозно преосмислил позицията си! Господ има причина да насочи нозете ни натам, накъдето Той е решил да ни изпрати. Знаел е какво прави, като е изпратил именно Филип при етиопянина, а не Петър или Йоан. Имал определен план, когато завел малката израелска девойка в дома на Нееман. Решил именно Ананий да влезе във връзка с апостол Павел, който все още бил сляп от ярката светлина и се молел за небесно ръководство.

Макар че може да има голям брой очевидно „добри“ решения, само Бог е в състояние да прецени дали съществува „най-доброто“ решение и да ни го разкрие, когато се стремим да научим волята Му.

Поканени сме да търсим Всемогъщия и Всезнаещия за напътствие не само във важните, но и в по-незначителните си житейски решения. Всъщност дава ни се блажената възможност да Го търсим в молитва във връзка с всички решения, независимо дали са малки или големи, както и да научаваме каква е волята Му за нас. Във филипяни 4:6, 7 е записано: „Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение; и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус“.

Трябва да се доверяваме много по-малко на собствените си възможности да направим нещо за себе си и много повече на Божиите възможности да ни помогне. Животът на християнина не е „парцелиран“ на отделни части, където маловажните неща могат да бъдат свършени от самите нас, а всичко значимо - да бъде оставено на Бога. Няма нищо прекалено маловажно и нищо прекалено важно, за което да не е възможно да прибягнем при Бога в молитва и да Му позволим да контролира и ръководи нещата. Той е Бог, за Когото няма невъзможно. Поддържа Вселената с всичките ѝ светове, звезди и галактики. Той е също и Бог, Който се грижи за тревата по полето и за падащото на земята врабче. Знае дори броя на космите на главите ни. Колко повече е заинтересуван от това, което се случва вътре в тези глави!

Макар че осемте стъпки за научаване на Божията воля може да са изключително полезни при вземането на важни решения, единствената стъпка, към която можем да прибягваме при всякакви обстоятелства, дори и при вземането на маловажни житейски решения, е молитвата.

Поканени сме да искаме помощ за днешния ден и да оставяме утрешния в ръцете на Бога. Той няма да ни покаже наведнъж всички подробности от нашия живот, защото в такъв случай бихме били завладени от силни емоции. Планът Му е да води децата Си ден след ден. В Планинската проповед Исус заръчва: „Не се безпокойте за утре“.

Вярно е, че някои решения трябва да бъдат взети предварително. Затова Бог ни предлага помощта Си всеки път, когато е необходимо. Ако имаме тридесет дни да отговорим дали ще приемем друга работа през следващия месец, не е задължително още днес да знаем какво ще решим. Трябва да започнем да се молим, но не е задължително отговорът да дойде през следващите двадесет и девет дни! Колко много трудности и смущения в живота идват именно от нашите опити да предвидим бъдещето и да живеем с него, вместо да представлява ежедневно пред Бога проблемите, за които трябва да вземем решения в настоящия момент!

Когато разказваме на приятелите си за решенията, пред които сме изправени, обикновено говорим и за най-малките подробности. Независимо дали става въпрос за значителна

промяна на професията или преместване в друг град, или дори за купуване на люлеещ се стол за гостната, ние се впускаме в големи подробности. При среща с тях обсъждаме всичко „за“ и „против“. Обясняваме защо се спираме на дадена възможност, а не на друга.

Не бива да забравяме, че като приятели на Бога имаме привилегията да разискваме с Него всички подробности и детайли. Езекия постъпвал по този начин. Сигурно сте чули за добрия цар Езекия. В Исая 37:14 е отбелязано, че царят получил заплашително и богохулно писмо от Сенахирим. „А когато Езекия взе писмото от ръката на посланиците и го прочете, Езекия отиде в Господния дом и го разгъна пред Господа.“

Нима Бог не е знаел какво съдържа писмото? Разбира се, че е знаел. Езекия обаче все още не го бил обсъждал с Него и затова специално посетил храма.

Следва една от класическите библейски молитви. Езекия представил аргументите си защо Бог трябва да се намеси и да избави народа Си. Започнал с това, с което започват много от великите молитви на Библията - признание за Божието величие и сила. Продължил да описва голямата нужда на Божия народ от избавление и завършил прощението си, като се помолил за спасение от неприятелите заради Бога - по този начин името Му да се издигне сред околните народи. Както сигурно си спомняте, Господ чул молитвата и дарил народа Си с чудно избавление.

Колко време е минало, откакто за последен път сме представили случая си пред Господа, когато е трябвало да вземем решение? Когато отделим време, за да споделим подробностите от живота си с Него, ние Му предоставяме отворен канал за комуникация, по който Той да ни предава волята Си.

Когато Го молим да ни води в решенията, пред които сме изправени, важно е да се научим да бдим за Неговия отговор. Очакваме ли отговор на молитвата си за ръко-водство?

Следователно трябва да бдим, за да разберем по какъв начин ни се отговаря. Библията дава голям брой примери за начините, по които Бог е отговарял на молитвите на народа Си за ръководство и помощ. Той невинаги отговаря така, както сме очаквали, защото използва различни методи. Трябва обаче да очакваме Неговия отговор, тъй като ни е дадено сигурното обещание, че когато Го търсим, ще Го намерим; когато Го призоваваме, ще открием, че е близо до нас.

Спомняте ли си за Натанаил, който коленичил под дървото и се молел за разкриване на Божията воля по въпроса дали Исус е Месия? В отговор на тази молитва Бог му изпратил напътствие чрез човешки инструмент. Филип го намерил под дървото и Натанаил успял да разпознае Божественото ръководство.

Етиопянинът пътувал в колесницата си през пустинята на връщане от Ерусалим. Молел се за мъдрост и разбиране относно темата, за която четял, и Бог по чуден начин му изпратил Филип, който се превърнал в първия регистриран в историята стопаджия.

Йосафат бил в голяма беда, тъй като амонците, моавците и всякакви други племена тръгнали да се бият с него, както е отбелязано във 2Летописи 20 гл. Той свикал молитвено събрание в опита си да получи ръководство и избавление от Бога и Господ му изпратил духа на пророчеството. Човек с необичайно име се изправил по време на молитвено събрание и съобщил Божия отговор на прощението му.

Валаам, който се молил за Божието ръководство, но всъщност не го желаел, получил напътствие от едно магаре. Щяло да бъде проява на мъдрост от негова страна, ако се бил вслушал в казаното от магарето.

Даниил и приятелите му, както и така наречените мъдреци от онова време, били заплашени със смърт, тъй като никой не можел да знае и да разтълкува съня на царя. В отговор на молитвата за наставление от Господа Даниил видял същия сън. Останалата част от историята ви е известна.

По пътя от Египет към Ханаан израелтяните извикали към Господа за ръководство и закрила. Четиридесет години били водени от облачен стълб през деня и огнен стълб през нощта - водителство, което останало с тях въпреки греховете и провалите им, въпреки падението и оплакванията.

Йосиф бил смутен от вестта, че годеницата му Мария е бременна. Помолил се за мъдрост, за да знае как да постъпи в тази ситуация и в отговор Бог му изпратил ангел, който да му обясни. Той му казал: „Не бой се да вземеш жена си Мария, защото заченатото в нея е от Светия Дух" (Матей 1:20).

Великият военачалник на израелевата армия Исус Навин стигнал до Йерихон и потърсил помощ отгоре. Тогава Предводителят на Господнето войнство отговорил на молитвата му за ръководство.

Когато Илия се помолил, след като бягал четиридесет дни и нощи през пустинята, Бог му отговорил с тих глас, вместо с гръм, огън и вихрушка, както пророкът очаквал.

Има толкова много различни начини, по които Бог е отговарял на молитвите на Своя народ. Но най-важната библейска истина се състои в това, че когато чедата Му извикат за помощ, Той отговаря. Тази истина важи и за днешния Божи народ.

Може би основната причина да има неудовлетворени молитви е фактът, че всъщност... не се молиш! Апостол Яков пише в посланието си: „Нямате, защото не просите" (Яков 4:2).

Желаем ли да научим Божията воля за живота си и да получаваме сила отгоре, за да я следваме, когато бъде разкрита? Трябва да се молим. Много да се молим! Постоянно да се молим! Искрено да се молим! Упорито да се молим! Няма по-добър метод за научаване на Божията воля в живота ни от това да молим Бога да ни ръководи в решенията, които трябва да вземаме.

Божията воля и нашето решение

Библията е изпълнена с призиви за вземане на решение. След ступването на каменните плочи върху планинските скали, за да помогне на народа да се справи с проблема на идолопоклонството, Мойсей го призовал да реши: „Който е откъм Господа, нека дойде при мен" (Изход 32:26). След това хората трябвало да поемат отговорността за решението си.

Исус Навин настоял народът да вземе решение край река Йордан: „Изберете днес на кого искате да служите" (Исус Навин 24:15). На върха на планината Кармил Илия се обърнал със следните думи към наблюдаващото множество: „Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Йехова е Бог, следвайте Го! Но ако Ваал е бог, следвайте него!" (3Царе 18:21).

И така, когато се стремим да разберем Божията воля в живота си, настъпва моментът за вземане на решение. От нас не се очаква постоянно да живеем в колебание. Не бива да очакваме гръм или някаква свръхестествена проява. След разумен период от време, за да размислим за различните стъпки в разбирането на Божията воля, ние стигаме до седмата стъпка, а именно - до вземането на решение. Преглеждаме информацията, която се е събрала до този момент, и вземаме възможно най-доброто решение въз основа на нея. И даже все пак да направим една или друга грешка, понякога е по-малко опасно да действа-ме твърде бързо, отколкото да прекарваме прекалено дълго в размисъл върху дадено решение. В последната от поредните осем стъпки има нещо като защитен „бушон" в случай, че сме взели погрешното решение.

Цар Саул трудно вземал решения. Люшкал се напред-назад, един ден решавал да следва Бога, на следващия ден избирал да върви по своя си път. Веднъж почел Давид и му дал място близо до трона си. На следващия ден се опитал да го прикове към стената с копие. Преследвал го из цялата страна, решен да го убие. След като Давид не отнел живота му от състрадание, макар че имал сгоден случай да го направи, Саул признал, че Бог се намесва в живота на този млад човек. Извинил му се за досегашното си поведение. И въпреки всичко това четем, че продължил да го преследва!

От друга страна, Библията ни разказва за хора като Даниил, които вземали правилни решения и нито за миг не отстъпвали от тях, независимо от последиците.

Кое поражда подобни различия? Защо някои хора могат да стигнат до дадено решение и да продължат уверено напред, а други са толкова нерешителни, че сякаш не са в състояние да решат дали сутринта да станат от леглото? Със сигурност характерът на човека има нещо общо с този въпрос. Но нима трябва да сме жертва на наследствеността, без да имаме куража да решаваме нещо и след това да се придържаме към избора си?

За да получим библейски отговор на тази дилема, нека да разгледаме текст, който на пръв поглед няма общо с процеса на вземане на решение, но все пак може да ни помогне да направим нужните заключения. Павел пише на вярващите: „Затова, възлюбени мои, както сте

били винаги послушни - не само в моето присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, Който, според благоволенieto Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате" (филипяни 2:12, 13).

Силният апостол Павел, бивш ревностен фарисей, също имал проблем с волята си. Споменава го в Римляни 7:18: „Понеже желание [воля] за доброто имам, но не и сила да го върша." Павел открил един основен принцип на човешкото естество: за да следваме Божията воля, е необходимо нещо повече от вземането на правилно решение. Думата воля тук се отнася за способността да избираме. Апостолът разбрал, че може да избере нещо добро и да вземе правилното решение, но да не е в състояние да го изпълни. Може би същият проблем е имал и цар Саул, който бил толкова слаб и колеблив. Понякога изпитвал желание да върши добро, но когато се опитвал да изпълни намерението си, не му достигала сила.

Във филипяни 2:13 се казва нещо удивително за волята, т.е. за силата да се взема решение - да се избира. Бог, Който действа в нас, иска не само да желаем доброто, но и да го вършим. Иска не само да ни упътва кой е правилният избор, но и да ни подтиква сами да вземаме доброто решение, а после ни дава силата да извършим това, което е избрал за нас.

Звучи ли ни страшно? Или като ерес? Забележете какво казва Исус Навин край река Йордан. Не заявява: „Изберете днес какво ще направите". Изрича следните думи: „Изберете днес на кого искате да служите". Казано с други думи: „Изберете чии слуги искате да бъдете".

Да размислим за момент за отношенията господар -слуга. Кой избира какво трябва да прави слугата? Господарят или слугата? Кой избира какво да избере слугата? Господарят или слугата? Слугата наистина има само един избор. Изборът дали да остане слуга. Веднъж след като решението е взето, господарят е този, които решава, а не слугата.

Исус често използвал аналогията с отношенията господар-слуга, когато се опитвал да обясни същността на отношенията ни с Бога и законите на небесното царство. Разказал за слугите, на които господарят поверил известен брой таланти - на един пет, на друг - два, а на трети -само един. Разказал и за нечестните слуги, които убили пратениците на собственика на лозето и накрая убили дори самия наследник. Разказал историята за слугите, които били изпратени да намерят гости за празненството, подготвено от царя. Разказал за слугите, които не знаели в кой час ще се прибере господарят и затова трябвало винаги да са готови за пристигането му. В Планинската проповед представил универсален принцип валиден за всички времена: Слуга не може да служи на повече от един господар. „Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира" (Матей 6:24).

Защо да е невъзможно един слуга да служи на двама господари? Съществува термин за това, което се случва, когато някой се опитва да бъде лоялен едновременно на две противодействащи си сили. Нарича се „конфликт на интересите". Когато възникне конфликт на интереси, обикновено това е достатъчно основание за уволнение. Никой не може да служи на двама господари.

Не е възможно да бъдем контролирани едновременно и от Бога, и от която и да било друга сила. Съществуват само две сили, когато стане въпрос за контрола над човека: Бог или

дяволът. Няма трета възможност. В цялата Библия са описани две групи. Те имат много наименования: овци и кози, мъдри и глупави, праведни и нечестиви, жито и плява. Само в Откровение 3 гл. откриваме междинна група: хладките. За тях обаче Писанието не говори добри неща. Бог стига дотам, щото да заяви, че би предпочел да са студени. Да си хладък е по-зле. отколкото да си студен. Да стоиш разкрячен над оградата е по-зле. отколкото да си откъм погрешната ѝ страна! Ако си на погрешната страна, можеш да се надяваш да промениш решението си. Но ако никога не си вземал никакво решение, ти си наистина в опасна позиция. Не след дълго хладките ще бъдат принудени да станат или горещи, или студени. Никъде не е казано, че за хладките огненото езеро ще е хладко!

Струва ли ви се странна и плашеща идеята за Божия контрол? Пели ли сте песента, която един радио евангелизатор характеризира като „песен, с чийто текст никой не е съгласен"? Нарича се: „По твоя път. Господи!" Спомняте ли си текста?

Да бъде волята Твоя във мойто сърце.

Ти си Грънчар, аз глина в Твоите ръце.

Работи със мене под Твоя покров.

смирено те чакам решен и готов.

Да бъде волята Твоя във мойто сърце.

На теб се предавам, и ставам перце!

Изпълвай ме с Духа Си Свят всеки ден.

Та светът да види Исус в мен вграден!

Песента добра ли е, или е по-добре никога да не я пеем? В Римляни 6:16 апостол Павел гради изказването си въз основа на аналогията за отношенията господар - слуга: „Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате - било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?". В този свят нямаме избор по въпроса дали да бъдем контролирани. Можем само да избираме кой да ни контролира. Служим или на греха, или на правдата. Или едното, или другото.

Как правим избора дали да бъдем контролирани от Бога или от дявола? Как правим избора коя от двете големи сили да ръководи живота ни? Това става, като започнем да общуваме с Бога или като откажем да общуваме с Него. Не е необходимо да правим избор против Бога. Единственото, което трябва да направим, е да решим само да не сме с Него. Резултатът следва автоматично. В Матей 12:30 са записани думите на самия Исус Христос по този въпрос: „Който не е с Мен, той е против Мен: и който не събира с Мен, разпилява".

Отново стигаме до най-важното за узнаване на Божията воля и за разбиране на небесното ръководство -трябва да познаваме Бога. Личното, ежедневно общуване с Него е това, което прави възможно не само да знаем кое е добро, но и да получаваме сила и благодат свише, за да го вършим. Само когато отиваме при Всевишния ден след ден и прекарваме време със Словото Му, изучавайки Неговия живот и характер, и в същото време гледаме към Него и общуваме с Него чрез молитва, можем да бъдем под Неговия контрол. Ако не правим това, няма никакъв смисъл дори да се опитваме да разбираме Божията воля в живота си, тъй като извън неговия контрол и извън действието на Светия Дух няма да имаме нито волята, нито способността да действаме. И така ще е всеки път.

Ако живеем в общение с Него, житейските решения, с които се сблъскваме, могат да бъдат вземани от Този, Който ни обича и знае кое е най-добро за нас. Каква увереност можем да имаме в сърцата си всеки път когато трябва да вземаме решение!

Осма стъпка

Божията воля

След като вече стигнахме до последната стъпка към разбиране на Божията воля в живота ни, ще е добре да направим кратък преглед на предишните седем:

- 1. Да нямаме собствена воля по даден въпрос.**
- 2. Да не се ръководим от чувствата.**
- 3. Да прибягваме до Божието Слово както за информация, така и за общуване.**
- 4. Да вземаме предвид създадените от провидението обстоятелства.**
- 5. Да се съветваме с благочестиви приятели.**
- 6. Да се молим за решението.**
- 7. Да вземем решение и да кажем на Бога какво сме решили въз основа на доказателствата, събрани от предишните стъпки.**
- 8. И последно: да действаме въз основа на взетото решение, като се съобразяваме с отварящите се врати. Да вървим напред, сякаш сме взели правилното решение, но да поканим Бог да ни спре, ако по някаква причина сме пропуснали сигналите Му.**

Тази последна стъпка може да е доста вълнуваща, тъй като ни дава възможност да наблюдаваме как Бог действа в живота ни. Може и да е смущаваща, ако вече сме взели неправилно решение. Ще открием, както и мнозина преди нас, че Бог е експерт в справяне с „вратите“.

Да отворим първо трета глава от книгата „Откровение“. Няма да правим тълкувание на вестта към филиделфийската църква. Има голям брой пророчески и исторически тълкувания на тези стихове, някои от които не са съвсем точни. Искаме да отбележим нещо съвсем конкретно в стихове 7 и 8: „До ангела на филиделфийската църква пиши: „Това казва Светият, Истинският, у Когото е Давидовият ключ; Който отваря и никой няма да затваря; и затваря и никой няма да отваря. Зная твоите дела. Ето, поставих пред теб отворени врати, които никой не може да затвори, понеже, като имаш само малка сила, пак си опазил Моето слово и не си се отрекъл от името Ми“.

За каквото и друго да се отнасят тези стихове, едно е ясно: Бог знае как да отваря и затваря врати. Ако Той отвори врата, никой не може да я затвори. Ако я затвори, никой няма силата да я отвори.

Може би ще продължим да се чудим, след като изучим тези осем стъпки: „Откъде да знам, че Бог има контрол над вратите?“, „Какво ще стане, ако си мисля, че съм взел правилното решение, но вратите се затварят пред мен -дали дяволът не се опитва да ме обезсърчи?“, „Или може би дяволът контролира вратите?“ Съвсем практични въпроси, тъй като, ако се стремим към разбиране на Божията воля, трябва да сме способни да Му се доверим и по отношение на „вратите“.

Както при всяка друга стъпка, първото и най-важното нещо е абсолютната необходимост от непрестанно лично общуване с Бога - ден след ден, - за да бъдем под Негов контрол дори преди да сме се опитали да потърсим волята Му за определено решение. Най-сигурната защита против действията на неприятеля е личното познаване на Бога, в резултат на което да можем да различаваме Неговия глас от гласа на непознатия.

Дали Бог винаги прави така, че вратите да се отварят незабавно, след като сме Го последвали? Има ли гаранция, че всичко много бързо ще си дойде на мястото, когато правилно разберем водителството Му? Винаги ли вратите изглеждат затворени за известно време, но накрая се отварят по указание на самия Бог

Според човешките ни разбирания вратите би трябвало да се отварят веднага, освен ако не сме пропуснали определени сигнали. Би ми се искало да мога да ви уверя, че ако внимателно сме следвали всичките осем стъпки и сме взели решение, което е в хармония с Божията воля, вратите винаги ще бъдат отворени и ще останат такива. А ако се затворят пред носа ни, ще знаем, че решението ни е било погрешно. Би ми се искало да ви дам тази увереност, но Библията ни разкрива нещо различно! Ако искаме да сме точни по отношение на библейския доклад, ще открием, че вратите могат да бъдат нещо много изненадващо и упорито!

Не е по-разумно да разчитаме на осмата стъпка - отварянето и затварянето на вратите като окончателно разкриване на Божията воля за живота ни, - отколкото на която и да е друга. Ако отворените и затворените врати ни даваха пълно и окончателно доказателство за Божията воля, тогава бихме могли съвсем спокойно да пренебрегнем останалите стъпки за опознаването ѝ и просто да разчитаме на това, че ще кажем на Бога, че вървим в определена посока, и ще продължим да вървим, освен ако не ни спре. Така бихме били сигурни (освен ако не бъдем спрени!), че сме в хармония с волята Му.

Не е сигурно да се уповаваме единствено на затварящи се и отварящи се врати, както не е

сигурно да разчитаме само на чувствата или на онова, което роднините и приятелите ни съветват.

Ако преминем през осемте стъпки за разбиране на Божията воля в живота ни, но накрая открием, че вратите очевидно се затварят пред нас. разбира се, ще трябва да се върнем назад и сериозно да преосмислим решението си. Ще се наложи да пренаредим играта, да прегледаме всичко отново, да размислим върху позицията си. Колкото и да е смущаващо, библейският прецедент показва, че понякога Божията воля е да вървим напред, макар за известно време да прави така. че това да ни изглежда невъзможно!

Нека разгледаме няколко библейски биографии и да се опитаме да разберем този принцип - може би най-трудния за разбиране в християнския живот - причината за ча-кането.

Адам е първи в списъка! След като бил намерен от Бога да се крие между дърветата, получил обещание. Щял да дойде Месия. Чрез идещия Спасител прощението на греха щяло да стане възможно, също и възстановяването на изгубения рай. Когато се родило първото дете, Адам бил сигурен, че това е обещаният Син. Ако Каин не бил очакваният, сигурно това щял да бъде Авел. който постоянно стоял край олтара всяка сутрин и вечер и изглеждал толкова отдаден на духовното. Каин обаче станал убиец, а Авел - негова жерт-ва. Тогава Адам насочил надеждите си към Сит и после към всеки следващ син, внук и правнук - и така чак до края на живота си. Обещанието било дадено, Бог го бил изрекъл съвсем ясно, но Адам трябвало да чака.

Ной също имал проблем с отворените и затворените врати! Смятал, че разбира Божието водителство, когато започнал да строи кораба. Цели сто и двадесет години вър-тял чука, проповядвал и чакал. Мнозина от тези, които били убедени от удивителната му вест в началото на тези сто и двадесет години, престанали да му вярват, след като минало цяло столетие. Били сигурни, че Ной напълно е пропуснал Божиите сигнали. Със сигурност през това време Ной е имал поводи да размисля над събитията, довели го до убеждението, че именно Бог му е наредил да строи кораба. Сто и двадесет години е доста дълъг период! Но и това не било всичко. Дори след като животните излезли от полетата и горите и Ной и семейството му се качили на кораба, пак трябвало да се чака. Бог затворил вратата и никой човек не можел повече да я отвори! Минали обаче още седем дни, докато започне да вали. После валило четиридесет дни и нощи. Последвала цяла година на чакане, докато водите от потопа се оттеглят и вратата се отвори, за да успеят да излязат от кораба, който бил едновременно тяхно убежище и техен затвор! Ной със сигурност е знаел да чака.

Авраам е чакал. Двадесет и пет години изминали от деня, когато получил обещанието за син. Опитал се да помогне на Бога, като предложил да вземе слугата си за наследник, а след това като се ожени за Агар, но усилията му за намиране на лесно разрешение останали напразни. Накрая се оказало, че неговите усилия причиняват единствено неприятности. Авраам добре разбрал Божията воля, но не успял да разбере Божието разписание.

Както отбелязахме по-рано, Яков получил обещание за първородството. Той също се опитал да ускори нещата, като помогне на Бога. Не сгрешил, като преценил, че е Божията воля той да притежава първородството. Но със сигурност не бил подготвен за него, тъй като му се наложило да чака повече от тридесет години, докато обещанието се изпълни.

Мойсей разпознал Божията намеса в живота си, когато получил мисията да изведе израелтяните от Египет. Струвало му се обаче, че „вратите“ се отварят прекалено бавно и затова се опитал да ускори събитията. После смятал, че „вратите“ са напълно затворени, докато цели четиридесет години се грижил за стадата на тъста си. Неочаквано забелязал горящ храст и преценил, че вратите отново се отварят пред него.

След като разисквал надълго и нашироко, накрая Мойсей се подчинил на Божия план за живота си и тръгнал към Египет. Но дори тогава събитията не се развивали според очакванията му. Едва пристигнал в Египет, фараонът чул за мисията му и започнал да оказва натиск върху израелтяните. Хората се оплакали на Мойсей, а той самият се оплакал на Бога, като изрекъл една тъжна и донякъде смешна молитва. Можем да я прочетем в Изход 5:23: „... защото откакто дойдох при фараон да говоря в Твое име, той постъпи зле спрямо този народ. А Ти все не избавяш народа Си“.

Мойсей имал затруднения с „вратите“. Израелтяните имали същите затруднения. След всяко бедствие им се струвало, че те се отварят, но след поредното избавление, отново се затваряли. След последното бедствие и смъртта на първородните в Египет, вратите като че ли се отворили. Но само няколко дни по късно край бреговете на Червено море, отново изглеждали затворени. После се отворили още веднъж и народът преминал по твърда земя през морето!

Само след две години стигнали до границите на Обетованата земя, но за съжаление затворили „вратите“ пред себе си и трябвало да чакат още тридесет и осем години, преди те да се отворят отново. Като че ли се изморяваме само да четем за това!

А какво да кажем за Йосиф? Имал сънища. От Бога ли идвали? Абсолютно! Били ли верни? Да, със сигурност! Появили се и някои усложнения по пътя му - изгнаничество, робство, затвор и още двадесет години чакане, докато „вратите“ окончателно се отворят. Но когато това се случило, останали широко отворени.

Давид израснал като овчарче по планините и полята. За голямо свое учудване и за удивление на семейството си бил помазан за цар на Израел. После трябвало да изминат още много години, докато окончателно се възкачил на трона. През цялото това време му се струвало, че все повече се отдалечава от осъществяването на дадените обещания. Пред него имало много затворени „врати“.

Сигурно е потискащо да разглеждаме списъка с хора, които е трябвало да чакат - понякога години, - докато вратите пред тях се отворят. Или може би това ни окуражава, тъй като се опитваме да уредим нещо недовършено в живота си? Какво и да изпитваме, когато размисляме за хората, които е трябвало да очакват „вратите“ да се отворят, трябва да признаем, че тези неща се случват много често и са по-скоро правило отколкото изключение!

В Посланието към евреите 11:39 се споменава за хора, които са умрели, без никога да получат обещаното, а само са го видели отдалеч - и въпреки това са съхранили своята вяра. Те следвали Божието напътствие в живота си, докато можели. Но вратите се отваряли само частично и до края на живота си те си останали все така чакащи.

Може да има случаи, когато сме вървели по правилните стъпки, за да разберем Божията воля в живота си, но да сме препуснали сигналите. Обикновено грешката се пра-ви още при първата стъпка. Често не успяваме да се настроим така, че да нямаме собствена воля по даден

въпрос.

Възмолшо е понякога да сме минали по всички стъпки и да сме взели правилното решение, но да се наложи да чакаме вратата да се отвори. Това ни обърква и плаши, но е така типично за християнския ни живот!

Защо има забавяния? Защо толкова често се налага да чакаме и да чакаме, и да чакаме? Защото, когато Бог напътства чедата Си, има предвид нещо повече от непосредственото разрешаване на дадена криза. Той трябва да развие характера ни. Вижда целия ни живот пред Себе Си, а не само един изолиран случай. Чрез живота на чедата Си Той осъществява Своите планове и цели за цялата Вселена.

Често се обръщаме към Бог, за да Го помолим за дадено благословение, и ако Той отговори на молитвите ни, оставаме доволни и смятаме, че вярата ни в Него е голяма. Истинското изпитание на вярата ни настъпва, когато има забавяне. Какво се случва тогава? Отказваме ли се, тъй като си правим извода, че каквото и да сме търсили от десницата Му, не си заслужава чакането? Отказваме ли се да общуваме с Него, когато не изпълнява очакванията ни? Или продължаваме да Го търсим, независимо накъде, как и кога ни води?

Една от причините, поради които вратите се отварят бавно, е това, че Бог е приготвил нещо по-добро за нас. Той желае не само да ни даде търсеното от нас ръководство и благословение, но и да ни помогне да израснем, да развием по-силно упование в Него и в Неговата мъдрост и сила.

Когато ни остави в „режим на изчакване“, дали Му затваряме телефона? Или продължаваме да чакаме? Желаям ли да чакаме толкова дълго, колкото е необходимо - дори чакането да се застъпва с вечността - а не да заживеем настрана от волята Му за нас? Струва ли ни се, че сме чакали прекалено дълго някои врати в живота ни да се отворят и да ни пуснат да минем? Да не смятаме, че времето, прекарано в чакане, е загубено. Самото чакане е част от процеса, по който Бог действа, за да ни ръководи, да ни усъвършенства и да ни подготвя за работата, която ни е възложил.

Отделихме доста време на „вратите“, които се отварят бавно, но има и добра новина! Понякога те се отварят без никакво чакане! Нали тази истина е по-лесна за възприемане? Тя обаче е толкова вярна, колкото и истината, че много често вратите не се отварят незабавно!

Когато се помолил на планината Кармил, на Илия не се наложило да чака дълго. Небесният огън паднал веднага, в същия момент. Давид не трябвало да чака дълго за помощ, когато Голиат се приближавал към него. Даниил не трябвало да чака дълго за избавление от устата на лъвовете, а тримата му приятели не трябвало да чакат дълго Бог да охлади огнената пещ заради тях.

Нека прочетем разказа за „бързо отварящи се врати“, записан в Деяния 16 гл. Апостол Павел и другарите му проповядвали евангелието и пътували от град в град. В ст. 6-10 е записано: „И апостолите преминаха фригийската и галатинската земя, като им бе забранено от Светия Дух да проповядват словото в Азия. И като дойдоха до Мизия, опитаха се да отидат във Витиния, но Исусовият Дух не им позволи. И така, като отминаха Мизия, слязоха в Троада. И през нощта на Павел се яви видение: един македонец стоеше и му се молеше, като казваше: „Ела в Македония и ни помогни!“. И като видя видението, веднага потърсихме случай да отидем в

Македония, като дойдохме до заключение, че Бог ни призовава да проповядваме благовестието и на тях".

За кратко време апостол Павел се изправил пред затворени врата за Азия, затворена врата за Витиния и широко отворена врата за Македония. Не му се наложило да чака сто и двадесет години, нито четиридесет, нито дори седем. Напътствието за работата му дошло незабавно, точно когато имал нужда от него.

Ако се стремим да разберем Божията воля в живота си, ще има случаи, когато ще трябва да чакаме, и други случаи - когато отговорът ще идва незабавно. Можем да сме благодарни и за двете, тъй като не само отворените, но и затворените врати са част от Божия план за ръководство в живота ни. Ще разбираме много неща за Божията воля, когато наблюдаваме „вратите“.

Може да сме допусkali много грешки, когато става въпрос за вземане на решения. И това не е отчайваща новина, тъй като мнозина от нас са правили стотици грешки! Има обаче една грешка, която не можем да си позволим - да спрем да се молим! и да търсим Бога, защото именно чрез общуването с Него разпознаваме волята и водителството Му. Когато не спираме да общуваме с Него, имаме обещанието, че Той ще ни разкрива не само волята Си за живота ни, но и познанието за Себе Си, тъй като да Го познаваме е вечен живот.